11E JAARGANG N° 46 – 29 JANUARI 1932 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD AMSTERDAM

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE LIEVELINGEN

(foto Ufa)

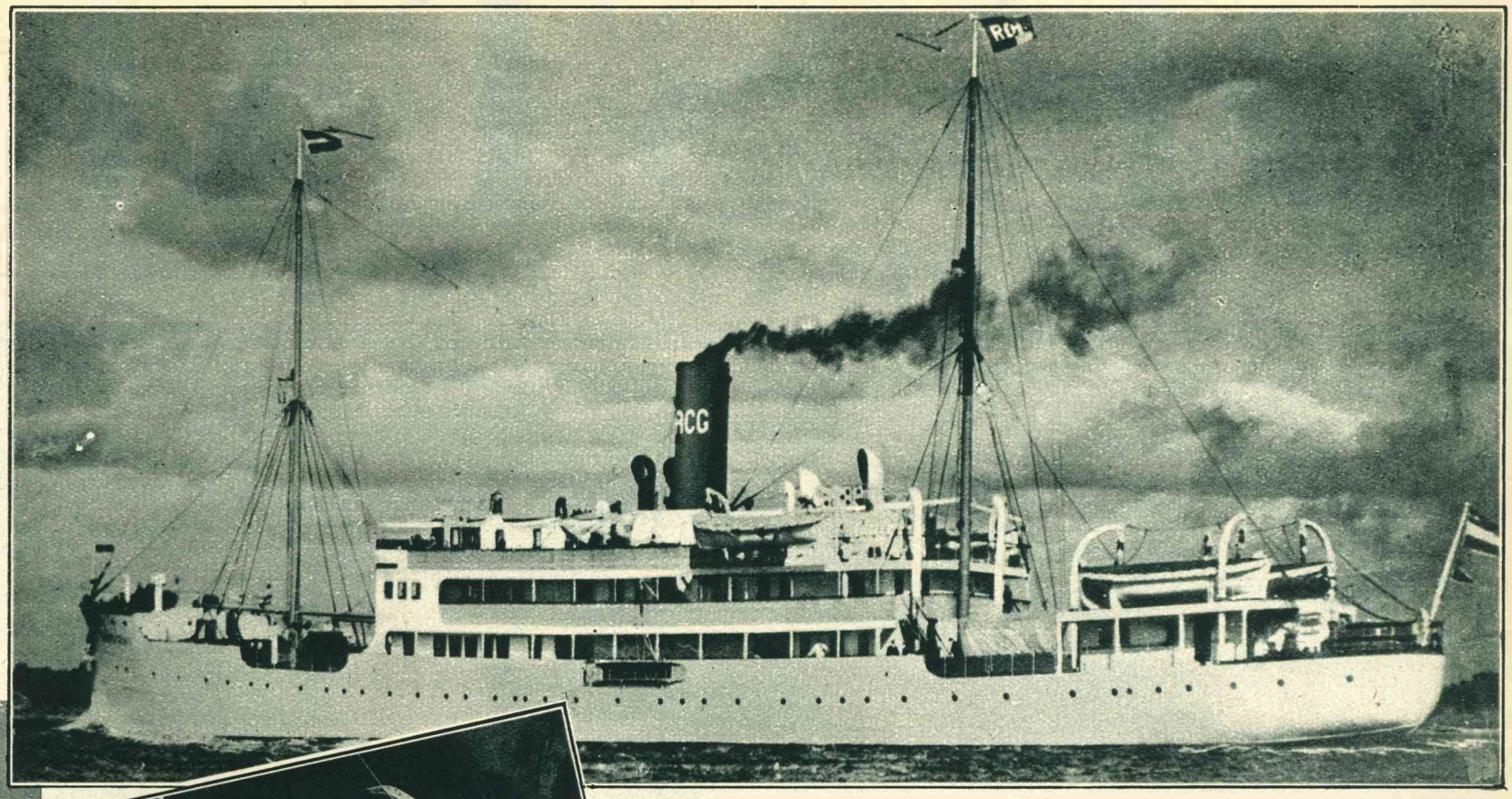

De „Nordland," aan boord van welk schip een „draadlooze" operatie in volle zee plaats vond.

DE „DRAADLOOZE" OPERATIE

De ontwikkeling der radiotechniek schrijdt steeds voort, geen moeilijkheden, van welken aard ook, kunnen voor haar beletselen vormen. Zij heeft ruimte en tijd overwonnen. Nauwelijks staan wij nog verbaasd over de resultaten, die op allerlei gebied door middel van de radio worden bereikt.

Het Duitsche ministerie van Posterijen heeft thans een nieuwe gebruiksmogelijkheid voor de radio in toepassing gebracht. En met succes. Deze nieuwe mogelijkheid is belangrijk zoowel voor de beoefening der medische wetenschap als voor de zeevaart.

De gele vlag moet worden geheschen: „besmettelijke ziekte aan boord."

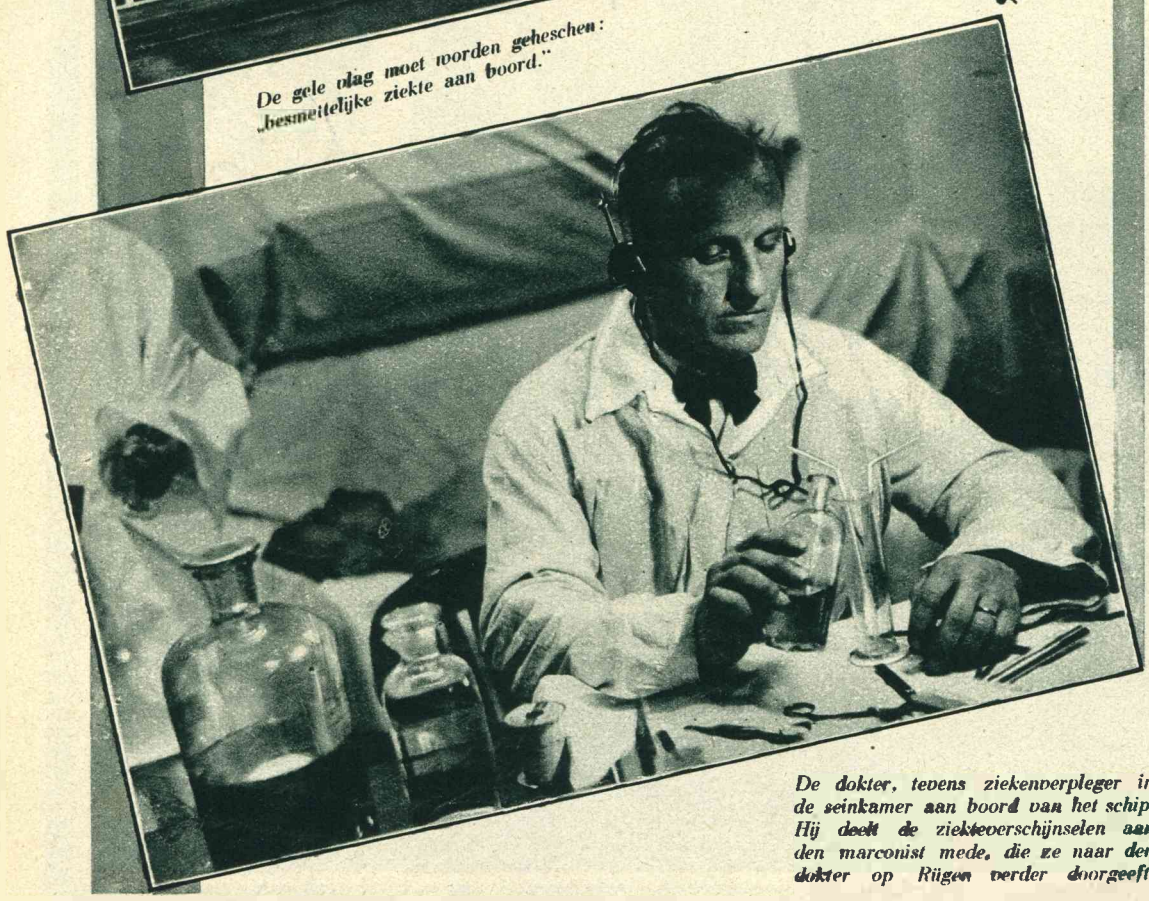

De verpleger bereidt de geneesmiddelen op aanwijzing van den arts.

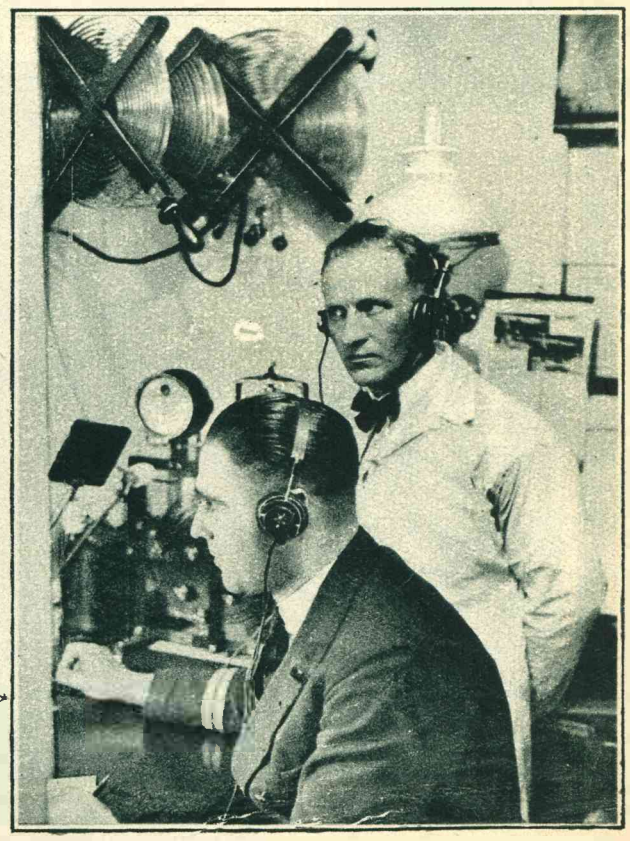

De dokter, tevens ziekenverpleger in de seinkamer aan boord van het schip. Hij deelt de ziekteverschijnselen aan den marconist mede, die ze naar den dokter op Rügen verder doorgeeft.

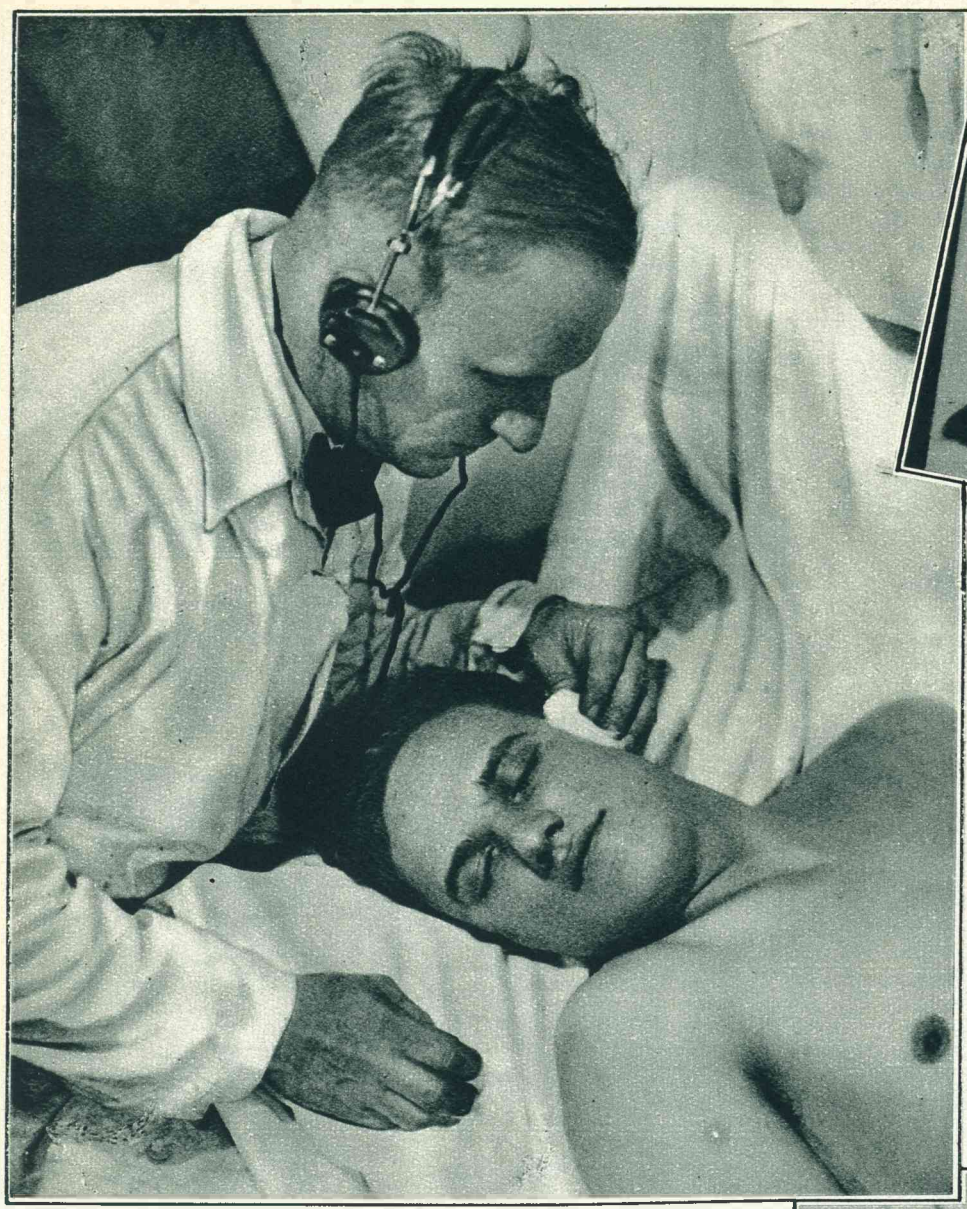

Het onderzoek van den zieken matroos. De arts-verpleger kent de morse-teekenen, met behulp waarvan hij zijn bevelen ontvangt.

In de ziekenkamer van het schip. De scheepsdokter onderzoekt den patiënt en deelt de symptonen der ziekte aan den tweeden officier mede, die telefonisch met den marconist in de seinkamer in verbinding staat. De adviezen van zijn collaga hoort de dokter door den koptelefoon.

Het komt vrij dikwijls voor, dat op schepen in volle zee zich zulke ziekten, zoodanige plotselinge, ernstige ongevallen voordoen, dat de scheepsarts een collega op het vaste land zou wenschen te raadplegen of, in het geval er geen dokter aanwezig is, de kennis van den ziekenoppasser niet toereikend is om 't ziektegeval te behandelen.

Vanzelfsprekend is het in het belang van den patiënt, dat hij zoo spoedig mogelijk wordt geholpen. Het schip bevindt zich echter 24—72 uren van het „naastbijzijnde" ziekenhuis. In zulke gevallen behoeft men aan boord echter nog niet alle hoop op te geven. Want de marconist van het schip roept een radio-ontvangststation op het vasteland op en met behulp hiervan komen bevelen of raadgevingen door. De resultaten, die men met deze methode op de Oostzee bereikte, waren zoo voldoende, dat men ernstig overweegt, een zelfde toe te passen voor schepen, die zich op de Noordzee of zelfs op den Atlantischen Oceaan zouden bevinden. De schepen op de Oostzee roepen het radiostation op het eiland Rügen op, waar steeds, op alle uren van den dag en van den nacht, een arts aanwezig is, om onmiddellijk den zieken-verpleger aan boord met zijn raad te kunnen bijstaan. Van het schip af worden den dokter de ziekteverschijnselen langs radiotelegrafischen weg medegedeeld, en op dezelfde wijze wordt geantwoord. Het is echter noodzakelijk, dat de personen, die als arts, ziekenoppasser of „eerste hulp bij ongelukken" optreden, de morse-teekens kennen, daar op verschillende schepen de ruimte het niet toelaat een luidsprekersinstallatie mede te nemen.

Aan boord van het Duitsche vrachtschip „Nordland", dat tusschen Stettin en Helsingfors vaart, werd een lid der bemanning plotseling ernstig ziek. De scheepsarts-verpleger kon wel vergiftigingsverschijnselen constateeren, maar durfde niet op eigen gelegenheid te opereeren. De marconist riep „Rügen Radio" op en de patiënt kon met goed gevolg behandeld worden.

Onze foto's geven een duidelijk beeld, hoe de gang van zaken in dergelijke gevallen is, en bewijzen weer eens hoeveel de moderne techniek tot het welzijn der menschheid bijdraagt.

In de marconisten-kamer.

De geneesheer op het eiland geeft zijn adviezen door.

Een Matuschka onder ons?

Een ziekelijk of gewetenloos individu, dat zich blijkens eenige dreigbrieven Matuschka de Tweede noemt, heeft getracht op de spoorbanen Amsterdam-Haarlem en Amsterdam-Zaandam den internationalen trein Parijs-Amsterdam en een electrischen trein Amsterdam-Alkmaar te doen ontsporen. Gelukkigerwijze zijn de aanslagen mislukt en het reizend publiek mag vertrouwen, dat de bewaking dermate is verscherpt, dat in de toekomst zijn veiligheid nog meer, dan tot nu toe het geval was, gewaarborgd is.

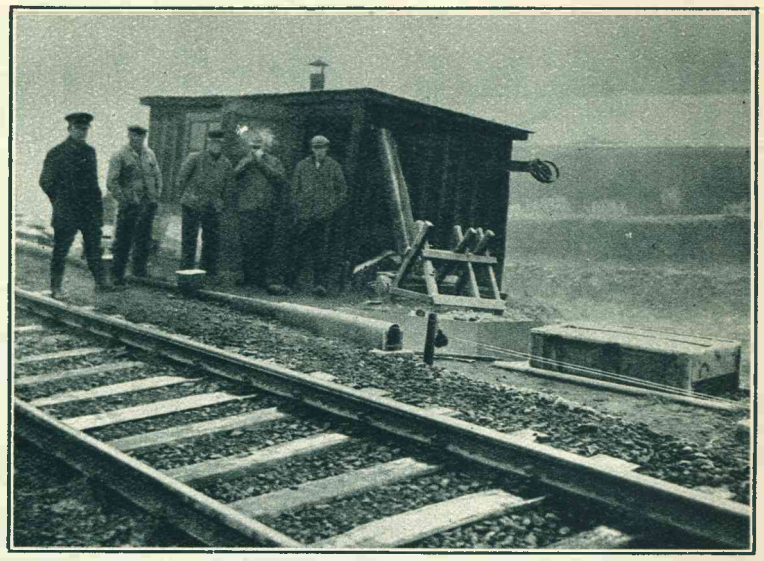

Ter hoogte van de Westergasfabriek is getracht den Parijschen trein te doen ontsporen door 't plaatsen van 'n lorrie dwars op de rails. Om het politie-onderzoek ongestoord te kunnen doen plaats vinden is de plek onder bewaking gesteld.

Justitie en politie-autoriteiten bij hun onderzoekingsarbeid, welke door den dichten mist niet weinig werd belemmerd.

De politiehond „krijgt lucht".

De electrische trein Alkmaar—Amsterdam heeft men ter hoogte van de Hembrug trachten te doen verongelukken door 't plaatsen van houten dwarsliggers op de rails.

Rechercheurs en honden zoeken ijverig naar eenig spoor.

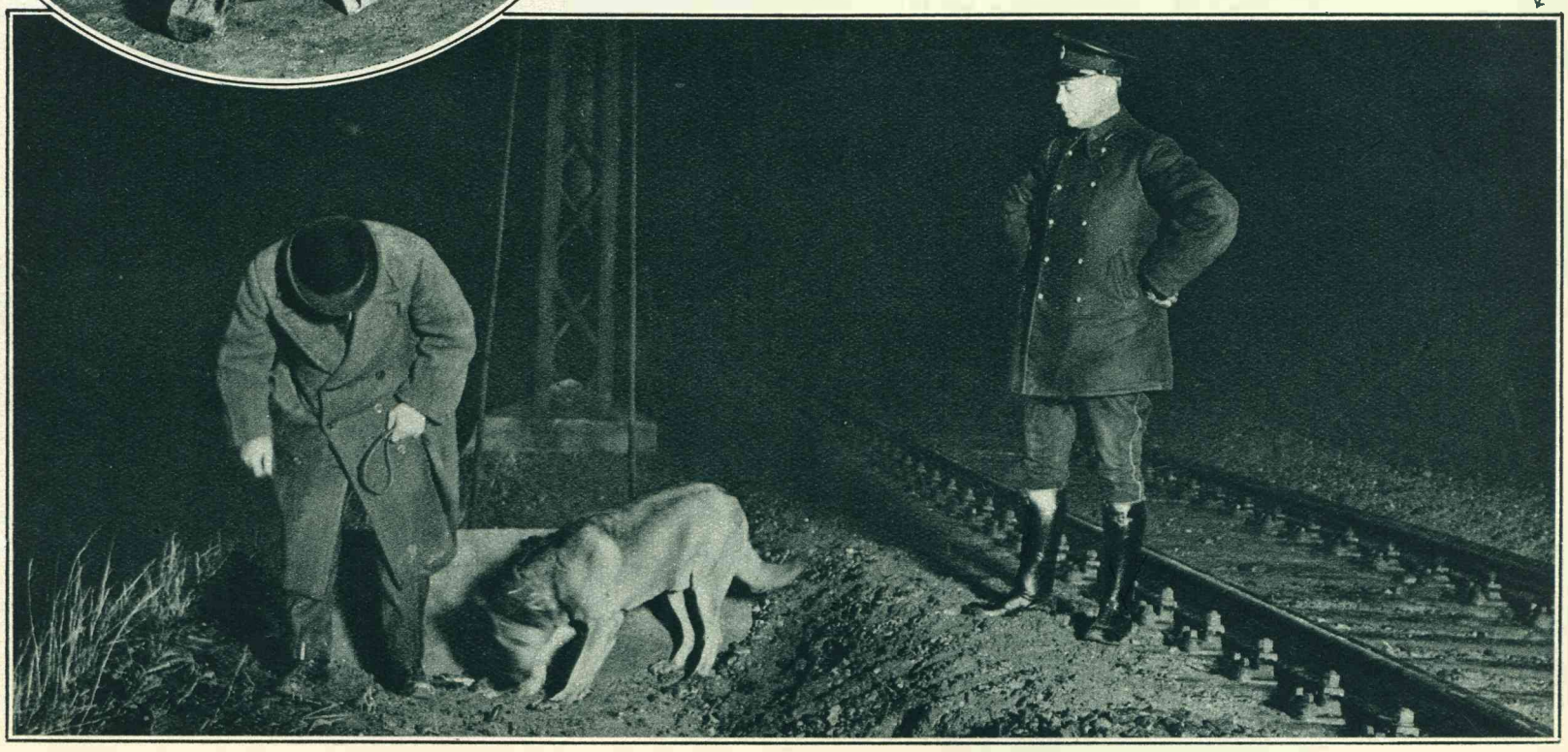

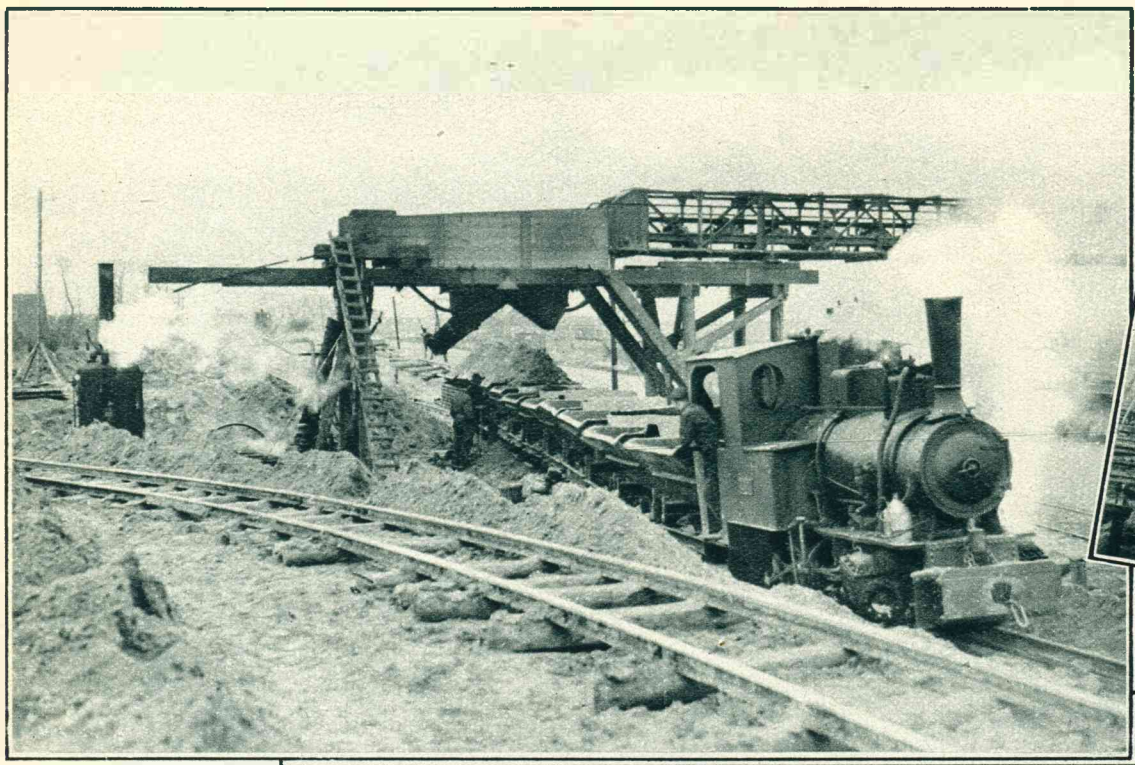

Men is thans druk bezig met den aanleg van een nieuwe verbinding Amsterdam—Laren, een nieuwen Muiderstraatweg.

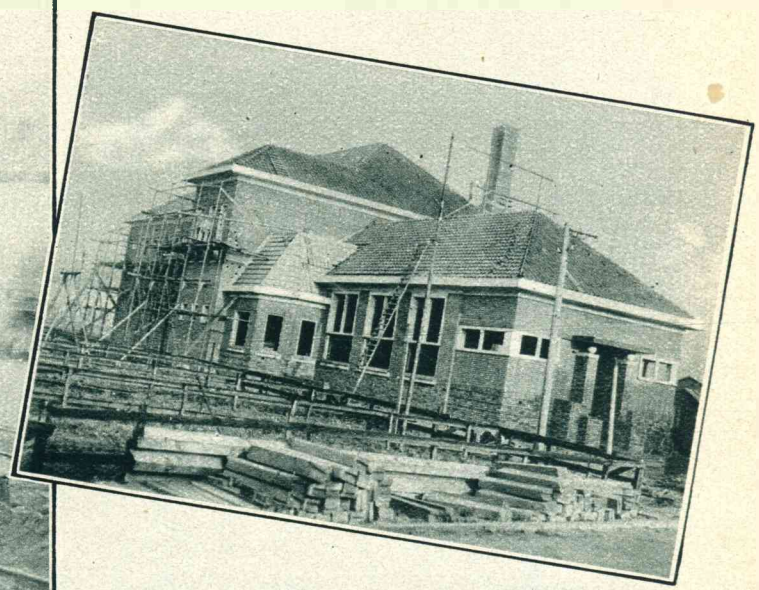

Een foto van de nieuwe in aanbouw zijnde openbare school te Medemblik.

VAN HIER EN DAAR

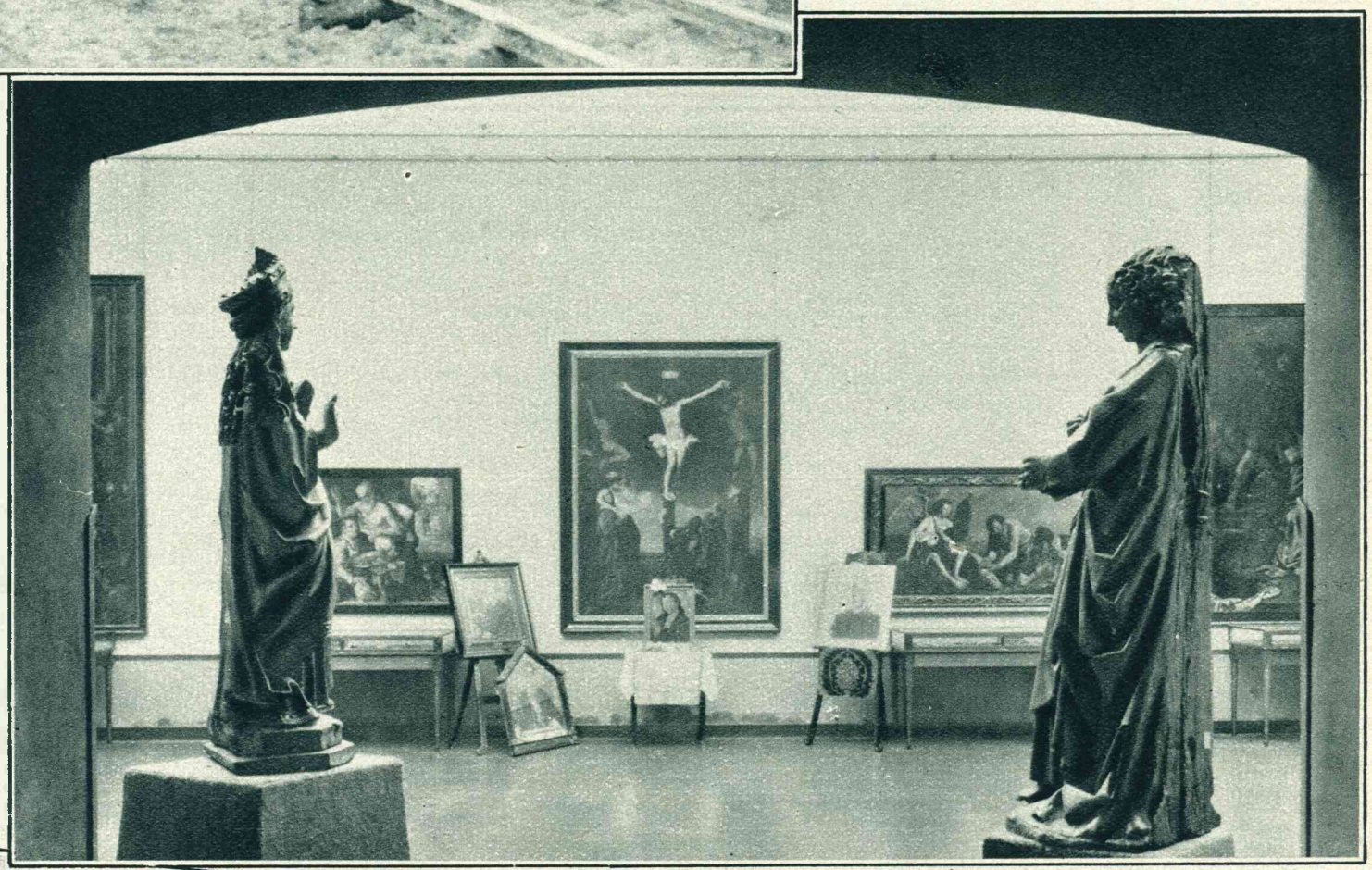

Het Bisschoppelijk Museum te Haarlem is belangrijk vergroot. Een der tentoonstellingszalen.

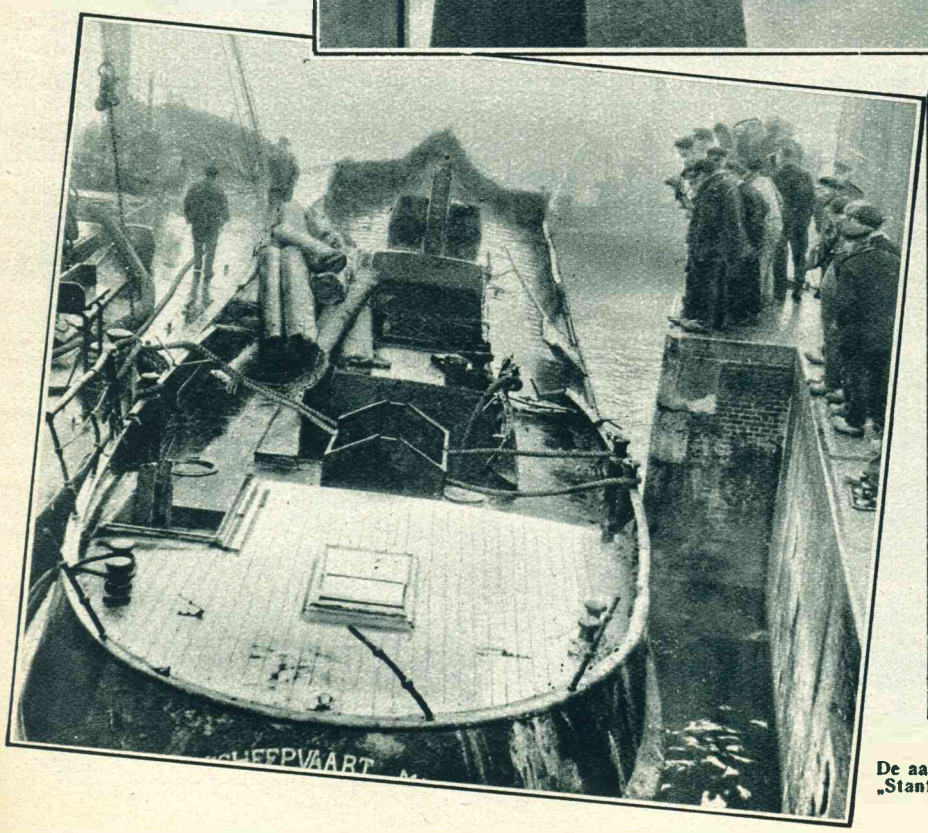

De aankomst van het wrak van de verongelukte „Stanfries IV" in de Oranje sluizen te Amsterdam.

Voor zoover de lading van de „Stanfries" nog gered kon worden is zij te Amsterdam ontscheept.

WINTERIDYLLE BIJ ADELBODEN

E. Gyger

BUITEN-LANDSCH NIEUWS

In de Engelsche gevangenis te Princetown is een groot oproer onder de gedetineerden losgebroken. Zij staken de gevangenis in brand en konden slechts na hevige gevechten door de politie overmeesterd worden

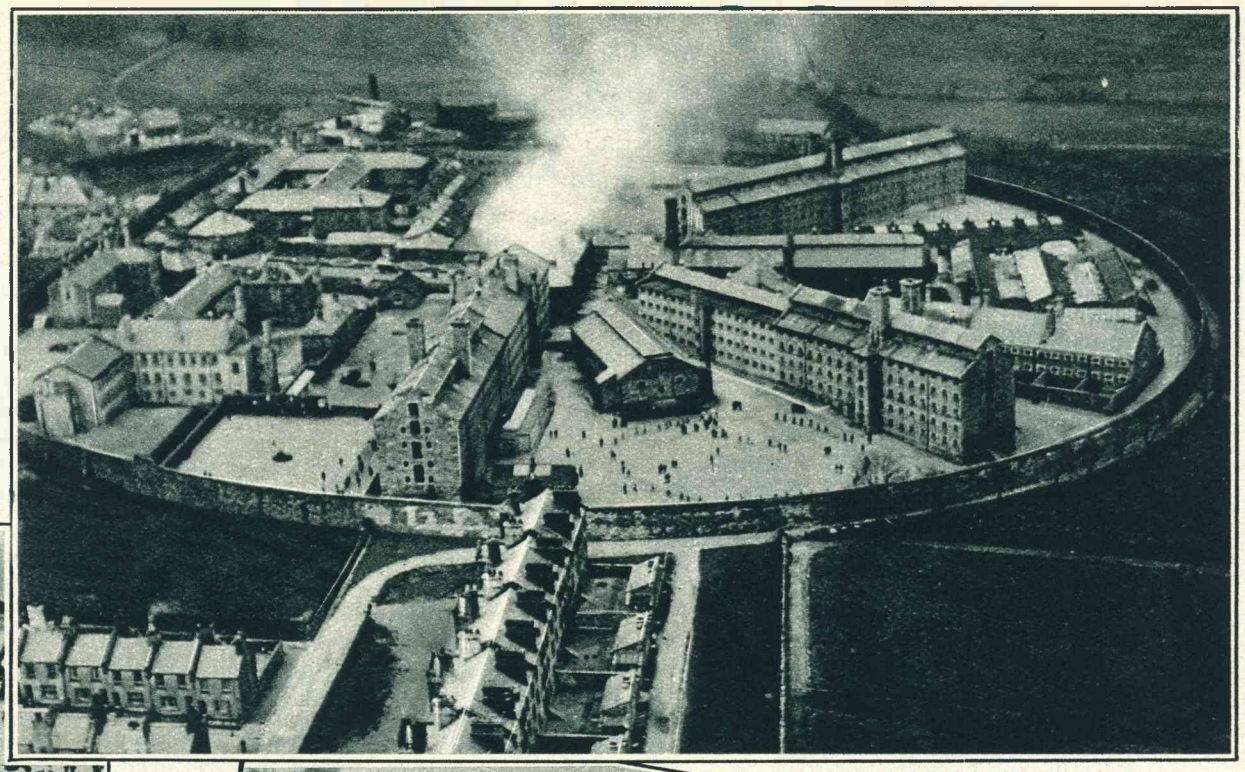

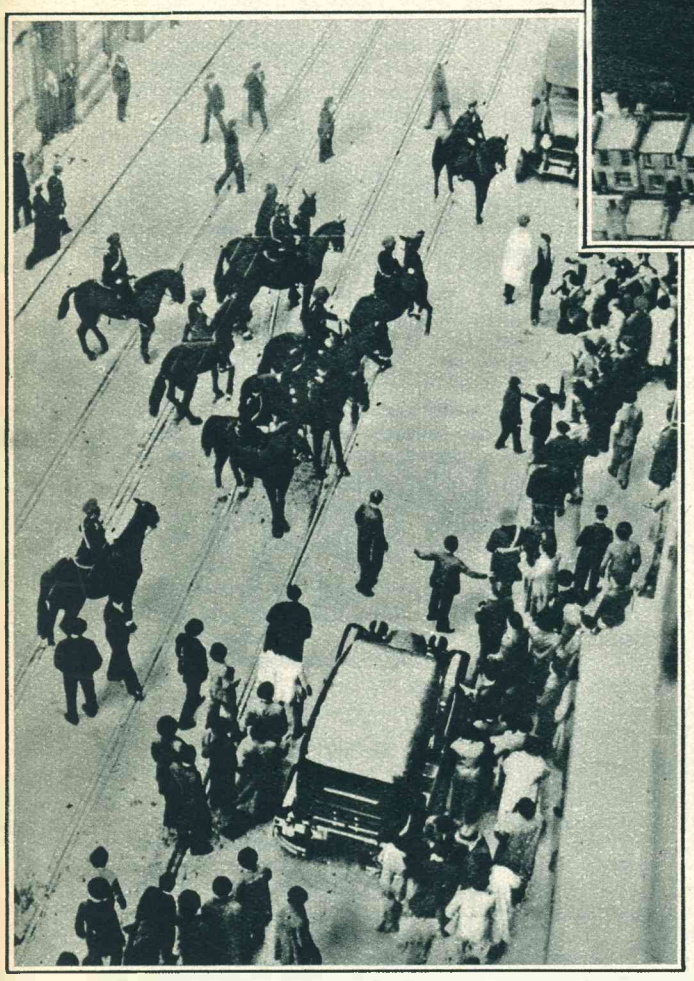

De onrust in Spanje houdt aan. De politie te Bilbao drijft samenscholingen uiteen.

De brandweer van Tokio bij de jaarlijksche parade doorde hoofdstraten van deze stad.

In welke hevige mate de sneeuw viel in Mexico City, toont onze foto duidelijk.

De Duitsche Rijksweer houdt haar winteroefeningen in het Reuzengebergte. Soldaten plaatsen gummipoppen die als schietschijven moeten dienst doen.

ZEER *Belangrijk*

DE VERDWENEN BRIEF

Het prachtige boek van den meest geliefden en populairen schrijver CHARLES GARVICE, hetwelk de volgende week, 1 Februari, in onze serie premie-romans zal komen te verschijnen, belooft een „Schlager" te worden! Het is weer een van die schitterende verhalen van welker samenstelling Garvice het geheim bezit. Hoe dikwijls ontvangen we nog verzoeken van lezers en vooral van lezeressen om weer eens een roman te publiceeren in den trant van FLORA o.a., welk boek indertijd bij een prijsvraag met de palm der overwinning ging strijken. Laat ons nu eerlijk verklaren dat „DE VERDWENEN BRIEF" zeker de triomf van Flora zal evenaren, zoo niet overtreffen!! Dit boek behelst de aangrijpende geschiedenis van een jong edelman die wegens een sloopende kwaal door zijn geneesheer ten doode is opgeschreven en bij een ontmoeting met zijn nieuw-aangekomen buurmeisje voor deze een, in zijn oogen, hopelooze liefde opvat. Als men nu weet dat er van zekere zijde op lage wijze geïntrigeerd wordt om een verwijdering tot stand te brengen tusschen de twee gelieven ten einde het huwelijk hetwelk tòch zal gesloten worden te verhinderen en het groote fortuin van den ten doode gedoemden edelman voor den erfgenaam te redden, dan zal men begrijpen hoeveel hinderpalen er moeten uit den weg geruimd en hoeveel schier onoverkomelijke moeilijkheden er moeten overwonnen worden vooraleer de verrassende ontknooping zal plaats vinden.

17½ CENT

Om den nieuwsgierigen lezers reeds een voorproefje te geven van hetgeen deze roman hun bieden zal, laten we hier een fragment uit het eerste hoofdstuk volgen, waarin de kennismaking beschreven wordt tusschen de twee hoofdfiguren, Gracia, het pas aangekomen, verarmde buurmeisje, en LordjRaymore, den rijken edelman, wiens dagen geteld zijn.

Gracia stond den volgenden morgen al bijtijds op. Jessop, die fungeerde als butler, huisknecht en portier, wachtte haar in de hal op en geleidde haar naar het vertrek waar het ontbijt gereed stond. De kamer had groote ramen, die uitkwamen op het terras. Het ochtendzonlicht viel naar binnen en gaf aan de kamer een vroolijk aanschijn.

Het uitzicht vanaf het terras verraste Gracia. Zij had nimmer zooiets aantrekkelijks gezien ondanks den verwaarloosden toestand waarin de tuinen zich bevonden.

Achter den tuin verhieven zich pijnboomen, die met hun overdadig rijk groen een rustigen, doch eenigszins somberen achtergrond vormden. Dit uitzicht wekte bij Gracia het verlangen een wandeling te gaan maken. Zij wandelde eerst langs de paden, doch klom al spoedig door de open heg en begaf zich naar de boomaanplanting. Zij snoof met welbehagen den doordringenden boschgeur op, waarvan de lucht was vervuld.

Het bosch liep in een bocht. Gracia had nog niet lang gewandeld, toen zij op een draadversperring stuitte, welke echter op verschillende plaatsen was verbroken. Zij stond op het punt over een van de gebroken gedeelten heen te stappen, toen een oude man met een snoeimes in de hand onder de pijnboomen te voorschijn kwam.

Toen hij haar zag, tikte hij aan zijn hoed en vroeg: „Wilt u aan dien kant van de afsluiting wandelen, Miss? Dat gedeelte is niet van ons, hoor!"

„Waarom niet? Hoe komt dat?" vroeg zij.

„Het behoort nu aan Lord Raymore, Miss. Vroeger was het onze grond," voegde hij er ernstig aan toe.

„Waar is zijn huis? Is het ver?" vroeg zij.

„Neen, Miss. Ik kan 't u wel even laten zien als u wilt."

Zij volgde hem langs de hier en daar gebroken draadversperring en zij kwamen op een open plek, vanwaar zij een in witte steen opgetrokken gebouw zag. Het vormde een schril contrast met de Priory, want het vertoonde alle kenteekenen van welvaart. Zij kon nog net een gedeelte zien van de tuinen, die een rijken bloemenschat herbergden, en van de grasvelden en lanen, welke een aanblik opleverden van voortdurende en nauwgezette verzorging. Het geheele landgoed droeg een kenmerk van rijkdom en zorgzaam onderhoud.

„Het is prachtig," zei ze meer tot zichzelf, doch de oude tuinman had het gehoord.

„Dat is het zeker, Miss," zei hij een weinig afgunstig. „Maar Lord Raymore is een rijk man — een zeer rijk man; en" — als het ware-verontschuldigend ging hij verder — „er is veel geld voor noodig om een landgoed te onderhouden, zooals het behoort. Er zijn daar een half dozijn tuinlieden, Miss, en verder nog een leger van bedienden in huis. De vader van den Lord heeft het laten bouwen, Ik geloof dat hij er nog twee of drie zoo heeft, maar het meest van den tijd woont hij toch hier."

„Dat verwondert mij niet," zei Gracia, terwijl zij in gedachten naar het huis staarde, „want geen er van kan eigenlijk mooier zijn dan dit."

„Het is toch maar gemakkelijk als je rijk bent," zei hij. „Niet dat geld een mensch gelukkig kan maken. Dat zien wij wel aan dezen Lord, Miss. Wat is hij niet ongelukkig!"

„Waarom, wat is er dan gebeurd?" vroeg zij. „Waarom is Lord Raymore ongelukkig?"

De oude man schudde het hoofd.

„Hij is ziek, Miss," zei hij. „Hij heeft iets dat de dokters niet kunnen genezen. En nu leeft hij in dat groote huis heel eenzaam, alleen met de bedienden om zich heen. U weet zeker, Miss, dat het landgoed eens van ons was — ik bedoel dat het aan de Priory behoorde."

Gracia knikte bevestigend.

„Mijnheer heeft het verkocht. Ik heb wel gehoord, dat er dagen zijn, waarop de Lord het huis in het geheel niet verlaat. Hij heeft een groote bibliotheek, een schilderijenverzameling, een groot zwembassin, allerlei dingen die moeten helpen om den tijd te doen voorbijgaan. Neen, Miss, rijkdom beteekent niet altijd geluk." Hij raakte weer even aan zijn hoed en stapte heen, alsof hij bang was nog meer tijd te verliezen.

Gracia stond nog eenige oogenblikken naar het huis te kijken. Hetgeen Hodge van den eigenaar vertelde, had haar droevig gestemd. Zij stelde zich een oud man voor, aangegrepen door een geheimzinnige ziekte, die deze mooie plaats had gekozen om er langzaam te kunnen sterven. In haar geest zag zij hem door dit paleis van witte steenen wandelen of langs zijn schilderijen- of boekenverzameling strompelen, leunend op zijn stok.

Een jonge man kwam langzaam op haar af. Hij was lang en slank, en gekleed — de meeste vrouwen slaan direct acht op de kleeding — in een grijs sportcostuum; terwijl hij naderbij kwam, zag Gracia, dat hij er ondanks zijn matte gelaatskleur toch gezond uitzag. Er was iets in zijn gelaat, dat haar belangtelling opwekte. Het was zóó bleek, dat de donkere oogen opvallend scherp afstaken. Vlak voor haar hield hij stil.

„Heb ik u doen schrikken?" vroeg hij. „Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt."

Er kwam een zwak lachje om Gracia's mond. „Ik geloof dat ik om verontschuldiging moet vragen, want ik bevind mij op verboden grond. Dit is het land van Lord Raymore; het behoort bij de — de Grange, is het niet?"

Hij knikte. „Ja; maar spreekt u alstublieft niet van verboden grond. Was u bezig narcissen te plukken?"

„Neen, maar ik zou er wel graag wat willen hebben," zei Gracia, toen zij er aan dacht, hoe deze bloemen aan de ontbijttafel een vroolijk aanzien zouden verleenen.

„Laat ik er wat voor u plukken," zei hij. „Als u nog even gaat zitten, zal ik een bos voor u verzamelen. Ik vind ze zelf ook heel mooi."

Gracia ging weer op den omgevallen boom zitten, terwijl de jonge man ijverig de narcissen plukte, welke bijna verborgen tusschen het kreupelhout opbloeiden.

Gracia nam hem aandachtig op.

Hij zag er buitengewoon knap uit, doch het was niet op de eerste plaats de fijne regelmaat van zijn gelaatstrekken, die indruk op haar maakte, maar een zekere uitdrukking in zijn gelaat, waarvoor zij geen verklaring kon vinden. Het was de lijdelijkheid in de donkere oogen, een geduldige, berustende uitdrukking, welke haar reeds bij den eersten aanblik was opgevallen. Ook zijn stem wekte denzelfden indruk.

Gracia vroeg zich af, wie hij kon zijn. Misschien een vriend of een bloedverwant, die bij Lord Raymore logeerde.

„Is dit voldoende?" vroeg hij, terwijl hij naar haar toekwam. „Ik kan anders nog wel wat meer plukken."

„O, ja! dank u wel," antwoordde zij. „Het is heel vriendelijk van u."

„Och, het beteekent niets," antwoordde hij weer.

„Het is hier erg mooi," zei ze.

„Ja, het landgoed is heel mooi," gaf hij toe.

„Zijn al de Engelsche landgoederen zoo mooi en oud als hier?" vroeg zij na een oogenblik stilzwijgen.

Hij keek op, lichtelijk verwonderd. „Bent u geen Engelsche?" vroeg hij.

Gracia haastte zich om hierop bevestigend te antwoorden.

„O ja, maar ik ben zoo lang uit Engeland weggeweest. Ik ben de dochter van Mr. Tempest," zei ze met allen meisjeseenvoud, doch tevens met een zekeren trots in haar stem. „Ik ben jaren in het buitenland geweest, in Frankrijk, en juist gisteren teruggekeerd."

„Werkelijk? En is u blij weer terug te zijn?"

„Heel erg!" antwoordde Gracia. Zijn stem klonk zóó sympathiek, dat het haar gemakkelijk viel, te vergeten dat hij voor haar een vreemdeling was.

„U moet u hebben gevoeld als een balling," veronderstelde hij.

„Ja, zooiets. Maar nu ben ik gelukkig terug. Dit is de eerste ochtend, welken ik in Engeland doorbreng. Het spijt mij, dat ik dien ben begonnen door op verboden grond te loopen. Ik vraag mij af of Lord Raymore boos zou zijn, als hij wist, dat ik hier zoo maar rondliep?"

Hij keek recht voor zich uit en zweeg een kort oogenblik. Toen zei hij:

„Ik ken Lord Raymore; in plaats van boos te zijn zal het hem integendeel verheugen. Weest u niet ongerust, Ik ben er zeker van, dat hem uw kleine wandeling over zijn landgoed buitengewoon aangenaam zal zijn."

„Dat is 'n groote verlichting voor mij. Arme man!"

Wij zijn ervan overtuigd dat onze getrouwe boekenklanten nu reeds reikhalzend uitzien naar het oogenblik waarop voor slechts 17½ *cent of* 70 *cent in luxe-prachtband. „DE VERDWENEN BRIEF" in hun bezit zal zijn! Maar ook zij die nog geen kennis gemaakt hebben met onze premie-romans, zullen verlangen dit boek voor bijna geen geld te bezitten.*

Wij hebben daarom aan al onze bezorgers en agenten opdracht gegeven onzen abonné's zonder uitzondering voortaan de premieboeken aan te bieden. Daarom verzoeken wij diegenen onzer abonné's wien dit of de volgende boeken niet worden aangeboden, hiervan ons Hoofdkantoor in kennis te stellen; portokosten worden daarvoor gaarne door ons vergoed. ZEGT HET VOORT!

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

No. 2

Een uur later schudde kolonel Mac Tavish Jimmy de hand.

„Dat is genoeg voor een bescheiden man," bromde hij tevreden. „Je hebt je tijd niet verloren. Ik zal je voor bevordering voordragen — en wat je salaris betreft —"

Jimmy stak afwerend de hand uit.

„Een oogenblik, kolonel. Ik zou u om een gunst willen vragen —"

„Die is bij voorbaat toegestaan, Beckett."

„Dank u. Dus — geen bevordering — geen salarisverhooging —"

„Ho!"

„— maar mijn ontslag, kolonel!"

„Hoe heb ik het nou met je! Daar denk ik niet aan."

Jimmy fronste het hooge voorhoofd.

„Werkelijk, kolonel, het is me volle ernst. Ik heb genoeg van mijn beroep."

„Wat denk je van een paar maanden verlof?"

„Neen, kolonel. Ik zal het u uitleggen — u weet, ik ben geen Amerikaan, ondanks mijn prachtigen Amerikaanschen naam...."

„Je hebt meer voor Amerika gedaan dan menige Amerikaan, Beckett."

„Zeer vriendelijk van u, kolonel. Wanneer ik me aan een zaak wijd, dan doe ik dat ook geheel en al, met hart en ziel. Maar ik heb heimwee, ziet u — heimwee naar m'n oude vaderland. Wat ten slotte verklaarbaar is, want ik ben in zes jaar niet thuis geweest. Ik moet dat allemaal eens terugzien, en een verlof is daarvoor niet toereikend. Ik heb genoeg van dit leven, kolonel. Ik ben in uw mooie land krantenverkooper en limonadefabrikant, politieagent en geheim-agent geweest. En ten slotte heb ik twee jaar met u samengewerkt. Ik had er naar verlangd, iets te beleven. Thuis was ik daartoe nooit in de gelegenheid geweest. Welnu — ik heb genoeg beleefd — meer zelfs dan me soms lief was. En ten slotte — u moet me goed begrijpen, kolonel — op den duur staat de zaak zelf me tegen. Ik voel me er niet bij op m'n gemak. Dat uitstapje naar Nicaragua, vorig jaar — dat was iets anders — een beetje bakkeleien met de bandieten van generaal Sandino, een open en eerlijk vechtpartijtje, goed, dat mocht ik wel! Maar ik heb in het laatste halfjaar zes verschillende rollen moeten spelen. Volgens onze hedendaagsche begrippen waren ze wel niet absoluut oneerbaar — maar edel waren ze óók niet. Ik heb er genoeg van, ik kan het niet helpen. Al te veel interessants inééns is ook niet goed. Ik vrees, dat ik te veel van hetzelfde gegeten heb, en dan krijg je er tegenzin in. Overigens, om nu eens niet in beeldspraak te spreken: de laatste drie weken heb ik moeten leven van een handjevol rijst en een stukje ranzig spek per dag. Daar word je ook niet vetter van...."

„Goed. Je kunt toch nu je schade inhalen...."

„Neen, kolonel. Ik moet weer eens een echte Hamburger rib proeven — en een echt Frankfurter knakworstje, niet van die „hot dogs", zooals ze hier dien rommel noemen. 't Is mogelijk, dat ik over één, twee jaar terugkom, en u vraag of u een baantje voor me hebt. Maar eerst moet ik naar Europa, daar helpt geen lieve moederen aan. Weet u overigens misschien, kolonel, hoe de Union Cotton- en Bethlehem Steel-aandeelen momenteel staan?"

„Nee — maar daar ligt een krant."

Jimmy keek het blad door.

„Dertig plus," knikte hij tevreden. „Honderddertig en honderdtwintig! Prachtig. Dat is ten minste geld, verdiend met eerlijken arbeid. Voor die Japansche reis wil ik geen geld hebben, kolonel. Geen dank, het was me een waar genoegen, zooals m'n vader-zaliger zei, als hij me een pak slaag had gegeven. Dus — wanneer mag ik me afmelden, kolonel?"

Mac Tavish zuchtte.

„Jammer, Beckett, werkelijk jammer. Je was m'n beste kracht. Je kon bij ons een prachtige carrière maken. Wat heb je voor den drommel in dat ouwe Europa verloren. Er is toch niets bijzonders aan de hand ginder?"

Jimmy knikte tevreden.

„Dat is het juist," hernam hij. „Er is niets bijzonders aan de hand. U kunt niet gelooven, hoe ik verlang naar een omgeving, waar nu eens niets aan de hand is. Hier heb ik van alles geproefd. Ik ken nu de groote handelslui, de sportmenschen van naam en de groote bandieten. Al Capone, die er nu allesbehalve gunstig voorstaat, nu hij tot elf jaar veroordeeld is, heeft altijd gezegd, dat hij een eerste klas bandiet van me zou kunnen maken. Commissaris van politie Spender is van meening, dat ik een geboren criminalist ben. Nou ja, dat is zoo'n beetje één pot nat. Dat was allemaal buitengewoon interessant — maar voor 't oogenblik, kolonel — voor 't oogenblik wil ik eens heerlijk een poosje echt gaan luieren. Ik verheug me er al op als een baby op z'n griesmeelpap. Ik moet naar Europa."

Mac Tavish grinnikte.

„Je bent en blijft een komische kerel, Beckett — vergeef me m'n ruwe openhartigheid tegenover een dame...."

Jimmy weerde het excuus af.

„Dat vrouw spelen zit me tot hier. Verduiveld inspannend, op de minste beweging te moeten letten. Evans, Willmore — zeg, heeft één van jullie niet een kostuum voor me, of voor mijn part een uniform. Ik moet uit die rokken!"

„Daar hangt een bureau-pakje van me," zei kapitein Willmore. „Zal je wel ongeveer passen — ik ben alleen maar 'n beetje dikker dan jij, geloof ik."

„Al was je zoo dik als Bouddha — ik trek alles aan, maar ik moet uit die ellendige vodden. Kolonel?"

Mac Tavish zuchtte nog eens.

„Voor mijn part kom je vanavond bij me eten. Daar zullen we de rest wel bespreken."

„Dank u wel, kolonel. Vooruit, Willmore, kom op met je zootje! 't Zit me allicht beter dan wat ik nou aan heb."

Midden in de kamer bleven een paar dameschoenen liggen met hooge hakken.

Mac Tavish keek kapitein Evans aan.

„Haha! Die wil zich gaan vervelen! Dat houdt ie een paar weken uit. En dan...."

„Dan zet hij half Europa op stelten!" lachte de jonge officier.

III DE KAPITALE STOMMITEIT

Ik sta op springen!" zei Jimmy Beckett.

Bieberheim bekeek hem aandachtig, terwijl hij de rest van zijn sigaar in den aschbak doofde.

„Niet erg lekker?" vroeg hij. „Ja, je dineert hier altijd zwaar bij de Aschweilers. Beste lui overigens. Maar Pâté de foie gras de Strassbourg, getruffeerde kalkoen, Tournedos à la Rossini achter elkaar, dat is wat veel van 't goede. Dat houdt niemand uit! En als tafelwijn was die Bourgogne veel te oud.... Wie kan daar nu tegen?...."

Jimmy Beckett keek den spreker aan, zooals men een zeemonster achter glas aanstaart.

„Je weegt ook dertig pond te veel," zei hij afkeurend met een nonchalant gebaar in de richting van het kogelronde buikje van Bieberheim.

„Ik weeg zooveel als ik wil," knorde de dikke. „Niet iedereen kan vedergewicht zijn zooals jij, m'n waarde! Maar waarom sta je dan op springen?"

„Ik verveel me," antwoordde Jimmy Beckett. „Ik verveel me. Ik ver-vee-ee-l me dood!"

„Spreek toch wat harder," spoorde Bieberheim hem vriendelijk aan. „Twee meter achter je staat de vrouw des huizes — misschien worden de lui dan wat vroolijker."

Jimmy Beckett scheen hem niet gehoord te hebben. Hij rekte zich eens uit en duwde zijn onderkaak naar voren.

„Ik moet een stommiteit begaan!" besloot hij in allen ernst. „Een enorme, een kapitale stommiteit. Anders spring ik!"

„Pardon!" zei Bieberheim en hij wendde zich tot een bediende, die met een blad kunstig gearrangeerde likeurflesschen voorbij wilde.

De gele Chartreuse van den ouden Aschweiler was beroemd. Men proefde er den fijnen kloostersmaak aan. 't Is als de zoete glimlach van vader abt — precies geraden, broeder keldermeester!

Bieberheim dronk van het kostelijke nat, smekte behaaglijk met de tong en zette glas en flesch gelijk naast zich neer op het Louis-Quinze-tafeltje, terwijl hij den lakei, die geen spier van zijn gelaat vertrok, een wenk gaf, maar door te loopen.

„Neem er ook een, Beckett," spoorde hij vaderlijk aan. „Chartreuse is goed tegen alle kwalen — ook tegen verveling! Hoho!...."

Hij onderbrak zichzelf.

Want met Jimmy Beckett, den onverschilligen, levenswijzen wereldburger, scheen er iets zeer bijzonders gebeurd te zijn. Deze had zich recht overeind gezet, had het hoofd iets naar voren gebogen en tuurde scherp naar een hoek van de zaal.

Bieberheim volgde zijn blik.

Eenige gasten, die rijkelijk te laat waren, kwamen binnen.

Het kleine, gedrongen mevrouwtje Aschweiler schommelde vóór hen uit.

De „Five Excentrics-Band" zweeg toevallig juist, en de overige gasten stonden in groepjes met elkaar in gesprek.

„Wie is dat toch?" vroeg Jimmy Beckett.

„Bankier Ollendorf en mevrouw," verklaarde Bieberheim. „Van Von Ollendorf, Rosenbacher en Co., Grünewaldvilla. Eerste-klas bridge-avondjes. Ik heb...."

„Klets niet! Dat meisje, dat ze bij zich hebben!"

„Dat is Grit van Heeden! Een nichtje van den ouden Ollendorf. Een Amsterdamsch meisje. D'r moeder is vroeg gestorven. Een geboren — wacht even, ja, een geboren baronesse von Schlieff. Het meisje is nog niet lang in Berlijn. Nee maar zeg, moet je eens kijken naar die goeie mama Aschweiler! Is drie maanden geleden uit Marienbad gekomen — vijftien pond magerder — kun je je dat voorstellen? Je merkt absoluut niet, dat er een ons afgegaan is, wel?"

En hij blies den rook van zijn Abdullah door den korten, platten neus. „Precies een dwergnijlpaard," was z'n besluit. „Zoo iets als dat beestje, dat Hans Schomburgk uit Liberia meegebracht heeft," hernam hij na 'n seconde. „Je kunt je absoluut niet voorstellen, waar d'r beenen moeten zitten en of ze die zelfs wel heeft! 't Is alsof die vleeschmassa over den grond schuift! Niet?"

„'n Boeiende verschijning," zei Jimmy Beckett en hij staarde gedachteloos naar den hoek van den grooten salon.

Bieberheim sloeg van verbazing achterover. „Wie — wàt —? Mama Aschweiler —? Maar Beckett, kerel, word wakker! Droom je? Lijd je aan delirium tremens? Of — o, zòò!"

Bieberheim kneep z'n eene oog dicht, en staarde met het andere stom-verbaasd naar zijn metgezel.

„Waait de wind uit dièn hoek? Nou proost — het schijnt, dat die kapitale stommiteit, die je wilt begaan, niet lang op zich zal laten wachten! Kerel — Beckett! Word toch wakker, kom tot je zelf!"

Maar Jimmy Beckett was niet meer te houden.

„Vooruit, Bieberheim! Daar gaat ie!" fluisterde hij met opgewonden vroolijkheid. „Je moet me voorstellen! Daar helpt niets aan! Komaan!"

De dikke haalde de schouders op.

„Ik heb zielsmedelijden met je!" zei hij. „Grit van Heeden! Dàt pruimemondje! Wel, daar zal je nog plezier van hebben, ouwe jongen!"

„Kom toch mee, kom toch mee!"

„In 's hemels naam dan! Maar ik wasch mijn handen in onschuld, als je dat maar onthoudt!"

Ze stuurden op de groep aan.

Op het oogenblik, dat Bieberheim Beckett voorstelde, zette juist de jazz-band weer in.

Hij nam nog juist den tijd om de dicht met ringen bezette hand van mevrouw Ollendorf te kussen, en die van haar echtgenoot te schudden, zooals een barbaarsch gebruik voorschrijft — dan een strakke buiging voor mejuffrouw Grit van Heeden — en de dans begon.

Eerst nu kon hij haar nauwkeuriger opnemen. Ze was slank en smal, en had prachtig golvend blond haar. Grijsblauwe oogen, een allersnoeperigst opwaarts strevend neusje....

„Hoe lang bent u eigenlijk nog van plan om te zwijgen, mijnheer, mijnheer...."

„.... Beckett. Jimmy Beckett, om u te dienen. Een oogenblik. Ik zal aanstonds beginnen."

Caron, Narcisse noir, dacht hij. Een ander parfum zou niet bij haar gepast hebben. Ze heeft stijl tot in de toppen van haar vingers.

„Het was me werkelijk een genoegen, kennis met u te maken," sprak hij luid.

Ze vertrok even minachtend den mond. Jimmy Beckett stelde innerlijk met groote voldoening vast, dat hij zeer schoon gevormd en toch ook niet zóó popperig klein was, als men dat zoo dikwijls zag.

„Hebt u vijf minuten noodig om op zoo'n geestigheid te komen?" vroeg ze spottend.

„Ja, ik zal namelijk met u trouwen...."

Op zulk een antwoord was ze toch niet voorbereid geweest. Het benam haar den adem.

Maar zoo gemakkelijk was ze niet van haar stuk te brengen. Spoedig had ze haar zelfbeheersching weer terug.

„Opent u uw danspraatje altijd op deze manier?"

„Daar heb ik te veel fantasie voor! In den beginne heerschte de persoonlijkheid."

Grit van Heeden liet een kort lachje hooren.

„In den beginne heerschte de brutaliteit," verbeterde ze geamuseerd. „Vindt u niet, mijnheer Raket...."

„Pardon, Beckett. U zult dien naam wel leeren onthouden," merkte hij rustig op.

„Mijnheer Beckett dan, vindt u niet, dat uw politiek een beetje gelijkenis vertoont met die van den bekenden olifant in den porceleinwinkel?"

„Ik geloof niet, dat u zoo erg breekbaar bent," meende Jimmy Beckett ernstig.

„Waarmee u bedoelt, dat mijn gevoelens hard zijn als gewapend beton — u bent niet erg hoffelijk, mijnheer Beckett!"

„Bravo," knikte Jimmy goedkeurend. „Dezen keer was het al heelemaal goed! Ik wist wel, dat u mijn naam wel onthouden zou!"

„Zou u niet liever ophouden met dansen?" vroeg ze boos. „Of bent u van plan een afzonderlijke demonstratie te geven?"

Jimmy keek eens rond.

De jazz-band speelde niet meer, al lang niet. De gasten waren opnieuw in gesprek met elkaar.. En hij had er geen zier van bemerkt.

Opeens begon hij hardop te lachen, en toonde daarbij zijn sterke, witte tanden.

„Dat komt er van," meende hij verheugd, en hij liet zijn danseres los. „Komaan — hiernaast is heerlijke likeur en vinden we heel rookbare Abdullahs!"

Ze glimlachte spottend.

„Dan hebt u daar alles wat u noodig hebt. Dat stelt me gerust over u.... Neemt u me alstublieft niet kwalijk — ik zie daar mijn vriendin!"

En ze schreed dwars door den salon op een elegant, eenigszins naïef uitziend schepseltje in oranje toe, dat haar hartelijk begroette.

Jimmy stak de handen in de zakken en schoof zacht in zichzelf brommend de nevenkamer binnen.

„Afgepoeierd!" lachte Bieberheim. „Ze heeft je 'aten staan, ouwe jongen. Maar kom, troost je maar, je bent waarachtig de eerste niet!"

Jimmy Beckett staarde den goedigen dikzak geruimen tijd kalm aan. Eindelijk deed hij den mond open.

„Als je niet zoo'n ontroerend beste epicurist was, Bieberheim," begon hij op vriendelijken toon, „.... dan zou ik je op het oogenblik in tegenwoordigheid van alle gasten over de knie nemen en je vijfentwintig rake slagen op den roemwaardigen zetel van je rustvermogen geven, zooals de Turken zeggen. Ik weet niet, hoe ze dat hier in het wetboek waardeeren. Maar dat laat me ook volkomen koud. Doch doèn zou ik het. Ik zeg je echter nu alleen maar dit: ik trouw met Grit van Heeden. En met niemand anders. Verstaan?"

Bieberheim staarde hem met groote oogen aan. Jimmy's gezicht was te ernstig, dan dat het een mop van hem kon zijn. Hij vertoonde een buitengewone, als 't ware vanzelfsprekende vastberadenheid.

„Is je dat — is je dat werkelijk ernst?" vroeg hij onzeker.

Jimmy Beckett stak een sigaret op. „Zeker," sprak hij, nu weer op volkomen luchtigen toon. „Ik heb het haar ook al gezegd."

En opnieuw slenterde hij in de richting der balzaal weg.

„Goeie genade!" bromde Bieberheim zacht. „Goeie genade!" Met een haastigen ruk, zooals een bedreigde, die naar zijn wapens grijpt, om zich te verdedigen, keerde hij zich naar de flesch Chartreuse, schonk zich in, dronk uit, en schonk zich opnieuw het glas vol.

Toen hij het derde glas leeg op het tafeltje neerzette, scheen hij zijn vreeselijk geschokte evenwicht weer te hebben teruggevonden.

Met overtuiging schudde hij zijn spiegelgladden, kalen schedel.

„Krankzinnig," sprak hij op sterk afkeurenden toon. „Hoe krijgt ie 't in z'n hersens! Grit van Heeden!!.... Eenvoudig krankzinnig!!"

IV. GRIT HEEFT ER IETS OP TEGEN.

In den kleinen, rooden salon zat Max Wallroth; naar gewoonte omgeven door 'n stuk of drie niet meer heel jonge dames. 't Was z'n gewone hoekje bij de Aschweilers.

Het „lasterhoekje", zei men in Berlijn.

Dit piepjonge, tamelijk uitgeleefd uitziende kereltje met z'n bijna uitdagend, irriteerend-onberispelijk uiterlijk, was de eerste kletskous van Berlijn.

Er gebeurde in de Berlijnsche wereld niets, wat Max Wallroth niet uiterlijk binnen twee uur wist. Hij had een ongelooflijk sterk geheugen voor al de duizenderlei bonte kleinigheidjes, welke hij opving, verwisselde nooit bijzonderheden, en, wat meer is, fantaseerde er ook nooit wat bij

Zooals Max Wallroth iets vertelde, zoo was het ook inderdaad. Daar kon men van op aan. Geen wonder, dat men hem omringde, overal waar hij maar verscheen en hem trachtte uit te knijpen als een rijpen citroen.

En hij gaf graag inlichtingen. Hij was rijk en kletsen was zijn eenigste bezigheid; ja, roddelen was zijn element, waarin hij zich thuis gevoelde, als een visch in het water.

„Anderhalf millioen gulden," zei hij. „Dat is ten slotte geen kinderspel! Ik heb me laten ver-

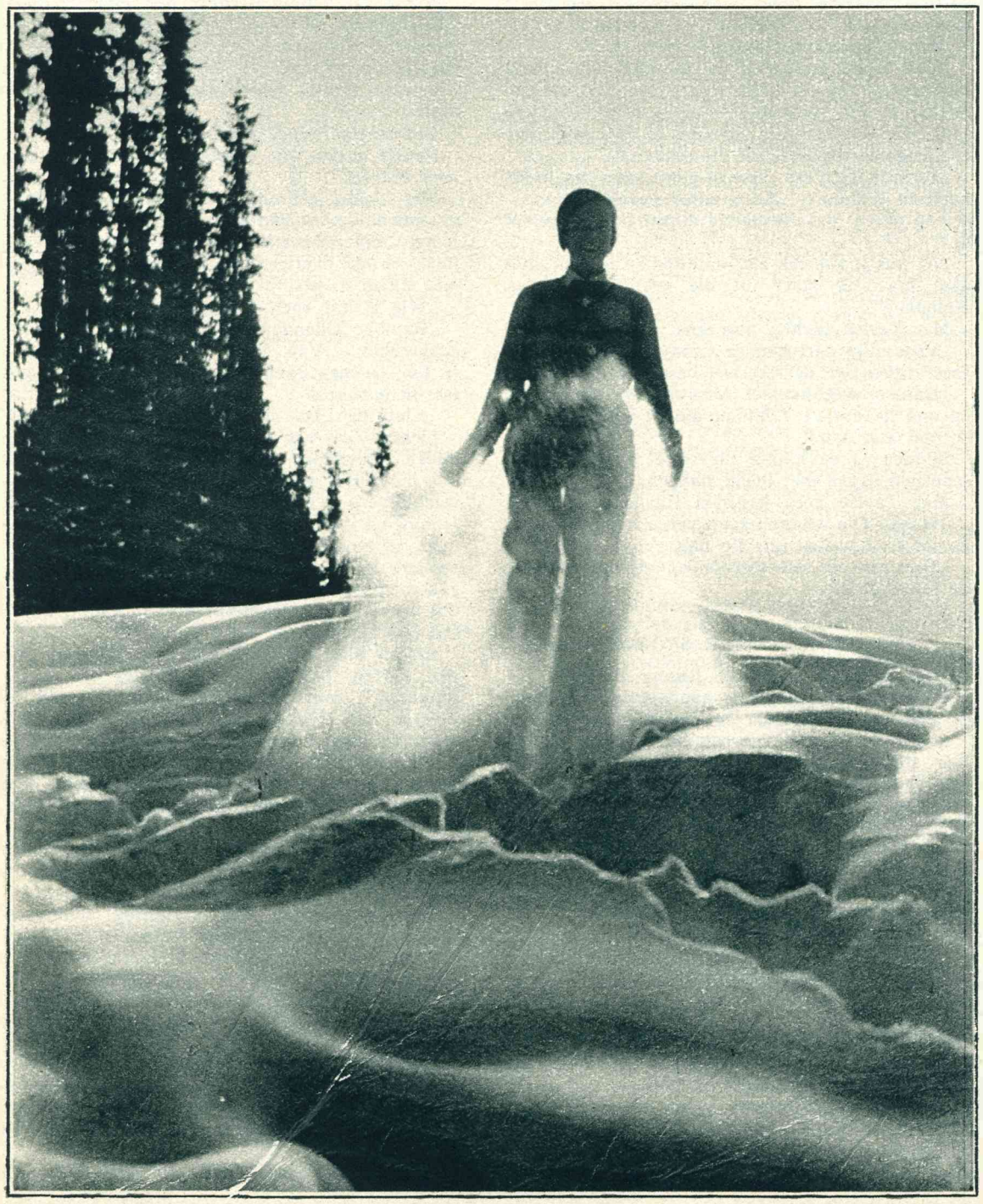

Stuifmeel.

Wintereenzaamheid.

tellen, dat men zich wel voor minder van kant heeft gemaakt!.... Bovendien heeft de oude Ollendorf tijdens de laatste niet al te opgeruimde beursdagen zeer onaangename verliezen geleden — ja, dat heeft ie — en ten slotte kan hij beschikken over de opbrengst van het vermogen van de van Heedens — dat heeft de oude heer in zijn testament vastgelegd, voordat hij daarginds in Batavia aan de koorts is gestorven...."

„Neem me niet kwalijk, m'n beste Wallroth, maar wien heeft die oude Ollendorf van kant gemaakt?" vroeg Jimmy Beckett op den onschuldigst mogelijken toon.

Hij had in het voorbijgaan den naam opgevangen en na een oogenblik aarzelen besloten, rustig eenige inlichtingen in te winnen. Je kon nooit weten, waar het goed voor was.

De dames lachten.

Max Wallroth trok een pijnlijk gezicht.

„Hoho, Beckett! Ollendorf iemand vermoorden! Ik heb het eens meegemaakt op een jacht bij den vorst van Hohensolm-Thuru, in St. Hubertusburg, dat de brave oude heer — in jachtkostuum en met den hartsvanger gewapend — de buks in de hand — van schrik begon te gillen, toen er een haas voor hem opsprong. Joseph M. Ollendorf moordt niet."

„Wat is er dan met den ouden Ollendorf aan de hand," onderbrak Jimmy Beckett hem.

Max Wallroth keek hem van terzijde aan.

„Wil je in zakenrelatie met hem treden?" vroeg hij met goedgeveinsde onverschilligheid.

„O, dat weet ik niet. De tijd zal het leeren."

„Zoo. Hm. Nu — ik wil zeggen — vertel me eens, sinds wanneer ken je hem dan eigenlijk?"

„Sedert vijf minuten. En nu zou je mijn vraag wel eens kunnen beantwoorden, zou ik meenen."

„Heb geduld, ouwe vriend. Er wordt dan verteld, dat die clausule uit het testament van den ouden Van Heeden, die aan Ollendorf anderhalf millioen gulden te beheeren naliet voor de kleine Grit, met het recht van vruchtgebruik, hem erg best te pas gekomen moet zijn, want hij is zoo roekeloos als hij groot is, ondanks al zijn angst voor hazen en soortgelijke roofdieren.

Ik sprak gisteren Salomon van de Handelsbank, en die was van meening, dat Ollendorf alleen in de laatste weken tegen de tweehonderdduizend mark op de Beurs had verloren — tja. En dan kun je wel wat versche moppen gebruiken."

Er kwam een diepe groef in het voorhoofd van Jimmy Beckett.

„Dus je denkt...." begon hij aarzelend.

„Ik denk heelemaal niets," viel Max Wallroth hem snel in de rede. „Maar het testament van den ouden Van Heeden zat zoo idioot stom in elkaar, dat — als Grit van Heeden mondig is — wie weet wat er dan nog over is van die anderhalf millioen...."

„Ze moest dan toch eigenlijk gewaarschuwd worden...."

Max Wallroth liet een kort, sarcastisch lachje hooren.

„Dat zou ik niemand aan willen raden. Je kent toch den blonden Hellwig wel?"

„Den amateur-ruiter?"

„Ja, die was tot over de ooren op die duivelsche meid, die Grit van Heeden bedoel ik, verliefd. Natuurlijk haalde hij alle stommiteiten uit, die men van een verliefd man maar kan verwachten, die iedereen als zoodanig veroordeelt, maar die iedereen, als hij zelf werkelijk eens verliefd is, op zijn beurt precies eender begaat. Bloemen, brieven, ja zelfs gedichten — de arme kerel. Nu, ze heeft er wat om gelachen! Toen heeft de een of ander den jongeman in het oor gefluisterd, dat de oude Ollendorf langzaam maar met goed gevolg bezig was, aan haar vermogen te tornen. Hij kreeg een woede-aanval, en greep de eerste de beste gelegenheid aan om er met Ollendorf een hartig woordje over te spreken. De oude diende een aanklacht in wegens beleediging. En Hellwig moest het loodje leggen — de boeken waren onberispelijk. Kun je denken, de oude Ollendorf heeft meer balansen gemaakt van z'n leven — 't is de geslepenste kerel, die er in Berlijn rondloopt. En sedertdien meed Grit den armen blonden jongen, totdat hij uit louter wanhoop besloot, in New-York borden te gaan wasschen. Op 't oogenblik rijdt hij overigens weer met een auto."

„Ik dacht, dat juffrouw van Heeden pas sedert kort in Berlijn was."

„Sinds 'n half jaar ongeveer. Dat grapje met Hellwig vond kort na haar komst reeds plaats."

„Hm — zoo. Ik dank je, Wallroth."

Deze lachte fijntjes achter Jimmy Beckett's rug, toen deze wegdrentelde.

„Nu ben ik toch echt benieuwd!" zei hij zacht.

„Benieuwd? Waarnaar?" vroeg baronesse Thoregg.

„Naar het duel Ollendorf-Beckett natuurlijk!"

„Hoe bedoelt u dat?"

„Maar, beste baronesse!"

Max Wallroth werd zoowaar ongeduldig. Hij geleek op een leeraar, die het vervelend vindt, dat zijn leerling een gemakkelijke vraag niet weet te beantwoorden.

„Een blinde merkt, dat de brave Jimmy al te diep in de blauwe oogen van juffrouw Grit van Heeden heeft gekeken! Ik zal niet zeggen, mooie oogen héeft ze, de kleine fee. Verduiveld — ik bedoel, Ollendorf zal het dezen keer niet zoo gemakkelijk hebben als toen tegen den armen Hellwig!"

„Maar, als de boeken nu toch...."

Max Wallroth wees het beroep op de boekhouding van den heer Joseph M. Ollendorf met een grootsch gebaar van minachting van de hand. Daar wilde hij niet eens over spreken.

„Beckett pakt dat zaakje heel anders aan. Als hij inderdaad verliefd is op Grit van Heeden — en daar heeft het veel van weg — dan is de kerel in staat om — nee! Laten we afwachten."

En hij wreef zich de handen in het pleizierig vooruitzicht.

„Dat kan een interessante geschiedenis worden," bromde hij vergenoegd.

Intusschen stond Jimmy Beckett in een anderen hoek van den salon en keek voorzichtig rond. Er was niemand te zien. Hij haalde diep adem en uitte een verwensching, waarin het ruwste en platste Anglo-Amerikaansch, dat hij uit den mond van op heeterdaad betrapte dranksmokkelaars had opgevangen, vermengd met een echt zuidelijken woordenvloed, tot een bijna duivelsch geheel was saamgebrouwen.

Het was een verwensching, die, in vloeibaren vorm, het bankiershuis Ollendorf, Rosenbacher en Co. volkomen onder water gezet zou hebben.

Grit van Heeden hoorde nog slechts de laatste drie of vier woorden, toen ze binnentrad — een onbeteekenend gedeelte dus — maar zelfs dat deel was voldoende om haar volkomen uit het lood te slaan.

„U schijnt werkelijk een buitengewoon beminnelijke natuur te bezitten," sprak ze zacht.

Jimmy Beckett keerde zich verrast om.

„O, ik zei een oud Iersch koraalvers op," antwoordde hij snel en gevat. „'n Beetje ruw, maar uiterst plastisch van werking," vervolgde hij. „Hier kom je bij de garderobe. Wilde u misschien al gaan?"

„'t Is half één. Mijn familie is al lang weg. Ik ben alleen gebleven om Edith Wendler nog goedennacht te wenschen. Maar dat is nu gebeurd."

„U bent dus alleen. Sta me toe, dat ik u vergezel," sprak hij.

Zij aarzelde een oogenblik. De hemel alleen weet of 't was uit coquetterie, uit berekening of eenigen anderen vrouwelijken beweeggrond.

„'t Is in Berlijn op het moment nu niet precies wat men veilig noemen kan," meende hij ijverig. „Ik herinner me, dat nog pas enkele weken geleden...."

„Oom Joseph heeft me zijn Packard gestuurd," onderbrak ze hem spottend. „De chauffeur is een neger van over de tweehonderd pond.

(Wordt voortgezet)

De achterzijde van de Joden-Houttuinen op 'n mistigen Januari-morgen.

HET VERDWIJNENDE Ghetto

door
Jos. F. Steussy

Tusschen den Amstel, vanaf de Blauwbrug, den Zwanenburgwal, Houtkoopersburgwal en Waterlooplein ligt een der bekendste en dichstbevolkte wijken van Amsterdam: de Jodenhoek; het vermaarde Amsterdamsche ghetto. Altijd is hier bedrijvigheid; altijd handel. Een bezienswaardigheid voor stadgenoot en vreemdeling. En vooral des Zondags als hier van 9 tot 1 uur markt gehouden wordt op de „Schans", Uilen- en Valkenburg.

Deze buurt is al zeer oud; zij behoorde bij de eerste vergrooting in 1585, en vanaf dien tijd dateert ook de vestiging der Joden.

De hoofdstraat in deze wijk is de Jodenbreestraat, waar de rijkste en voornaamste Joden woonden; de minderen woonden in de dwarsstraten en op Uilen- en Valkenburg.

De straat is aangelegd op den Sint Antoniesdijk en heette ook tot in de tweede helft der 17e eeuw Sint Antoniebreestraat. Op No. 4 is het huis, waar Rembrandt van 1639 tot 1658 gewoond heeft. Ook op de Houtgracht, het tegenwoordige Waterlooplein, woonden rijke Joden.

De naam Waterlooplein is gegeven bij Raadsbesluit van 19 December 1883, als herinnering aan den slag bij Waterloo in 1815.

Eigenlijk bestaat het plein uit twee gedeelten. Het eerste gedeelte loopt van den Zwanenburgwal tot de Lazarussteeg; het tweede ligt tusschen den Amstel en Jonas Daniël Meyerplein. Wij zullen ons in gedachten eens verplaatsen naar den tijd, dat de houtschuiten nog af- en aanvoeren.

Wij zien dan over de Houtgracht vóór de Houtkoopersdwarsstraat een brug liggen, de Jodenbrug. Zij werd ook wel de Kraane- of Smousjesbrug genoemd; ook Von Zesen noemde haar „die Schmausjes-brükke", omdat daar de Hoogduitsche Joden zich verzamelden.

Aan dezelfde gracht, op No. 61, woonde de beroemde wijsgeer Baruch d' Epinoza (Benedictus Spinoza) bekend door zijn Ethica of Zedeleer.

De groote R.K. kerk stond er ook reeds, want deze is gesticht in 1649 op de plaats van het huis Mozes en Aäron; vandaar de naam Mozes en Aäronkerk. Zij werd, na in 1685 vergroot te zijn, in 1837 herbouwd.

Boven den hoofdingang staat het beeld van den H. Antonius van Padua, aan wien de kerk toegewijd is; het frontispice geeft de beelden van Jezus en de apostelen, terwijl de achtergevel dat van Melchizedek te zien geeft. De spreuk, die aan het kerkgebouw voorkomt, luidt: QVaef Vita Sae CLlis sUbsIgno MoIsIs et Aäron stat saLVator IrenoVata ILLUstrIorae Des, d.w.z.: Dit kerkgebouw, voorheen naar Mozes en Aäron genoemd, is thans, vernieuwd, den Zaligmaker toegeheiligd.

Het andere gedeelte van het plan was vroeger de Leprozengracht, zoo genoemd naar het Leprozenhuis, waar de lijders aan lepra of melaatschheid, verpleegd werden. Dit huis stond tusschen de Lazarussteeg en het J. D. Meyerplein. Thans vindt men er een politiebureau en een laboratorium. De beklagenswaardigen, die door deze vreeselijke ziekte aangetast waren, moesten, om de menschen voor zich te waarschuwen, een ratel laten hooren, de z.g. Lazarusklep. (De Lazarussteeg draagt er den naam nog van). De benaming is ontleend aan den met zweren overdekten bedelaar uit het Nieuwe Testament. (Lucas 16). In het midden der 19e eeuw is het Leprozenhuis verdwenen.

Aan deze gracht, tegenover het Leprozenhuis, stond (het staat er trouwens nu nog) het Arsenaal, dat waarschijnlijk dagteekent uit het jaar 1613, en dat gebruikt werd als magazijn van oorlogsbehoeften.

De plannen tot afbraak in 1910 werden in de Tweede Kamer met 40 tegen 30 stemmen verworpen.

Het andere plein in de onmiddellijke nabijheid is het Jonas Daniël Meyerplein, zoo genoemd naar den grooten rechtsgeleerde (1780—1834).

Ofschoon dit plein buiten den eigenlijken Jodenhoek valt, mogen we het toch niet zonder meer voorbij gaan. Vroeger was daar de Deventer Houtmarkt, en de tegenwoordige naam is geschonken aan den man, die veel gedaan heeft in 't belang der beide Israëlietische Gemeenten, de Portugeesche en de zoogenaamde Hoogduitsche (de Nederlandsche).

De eerstgenoemde werd gebouwd in de jaren 1670—1675; de andere, die later verbouwd en vergroot werd, dagteekent uit 1671.

Het Rembrandthuis in de Jodenbreestraat.

Wij vervolgen onzen weg en richten onze schreden naar Valkenburg en Uilenburg.

Ofschoon de „grens" van den Jodenhoek loopt langs den Houtkoopersburgwal, zooals wij in 't begin van dit artikel schreven, en dus de Valken- en Uilenburgerstraten eigenlijk er niet onder ressorteeren, mogen wij toch niet nalaten er eenige woorden aan te wijden, want zou een Amsterdammer het wel willen aannemen den Jodenhoek

Het gedeelte der Joden Houttuinen tusschen Zwanenburgwal en Uilenburgersteeg, dat reeds zoo goed als gesloopt is.

zonder deze beide straten? Vraag hem eens de namen te noemen van de straten uit den „hoek" en hij zal u ook opnoemen Valkenburg, Uilenburg, en ook Marken, Batavierstraat, Nieuwe Grachtje, Boltensgrachtje, Oosterschekade.

Hoe de namen van -burg ontstaan zijn, schijnt niet met zekerheid te kunnen worden vastgesteld. Ter Gouw schrijft daarover: „Een burg is een bergplaats, waarin of waarachter men veilig geborgen is — een berch, burch of borch. Een burg is in 't algemeen een sterkte ter bewaring en bescherming eener landstreek, onverschillig of die van steen, hout of aarde is. Een steenen huis, stein of stins, een toren of kasteel, is een burg; maar ook een dijk is een burg, die 't land tegen den natuurlijken vijand, het water, bewaart en beschermt; en daarom noemden onze voorouders den zeedijk „den zeeburg". En wanneer men een stuk lagen, lossen opgesiipten grond had aangehoogd en vastgemaakt, zoodat het een veilige woonstede aanbood en tegen den vloed bewaard en verzekerd was, dan werd ook die opgewerfde grond een burg genoemd. Vandaar Uilenburg, Rapenburg, Katten- Witten- en Oostenburg".

In de 15e eeuw was het een moerassig land, genaamd de Uylenbraeck. Sinds 1593 werden de leianden ingericht voor scheepstimmerwerven. De hoofdstraten van het eiland waren de Uilenburgerstraat en de Batavierstraat; vroeger heetten deze straten Achter- en Voorstraat. Zooals men weet, zijn deze beide straten herschapen in één nieuwe straat. De krotten zijn afgebroken en moderne huizen zijn er voor in de plaats gekomen. Het grootste gedeelte is echter bestemd geworden voor klein-industrie en magazijnen.

Na Uilenburg kwam Valkenburg aan de beurt voor verbetering. De smalle Valkenburgerstraat werd op 'n breedte gebracht van 25 Meter. In de toekomst komt er ook een tram te rijden, immers, deze straat maakt deel uit van den nieuwen verkeersweg: Muntplein, Amstel, Waterlooplein, Lazarussteeg, Valkenburgerstraat, Prins Hendrikkade.

Voor den anderen nieuwen verkeersweg moet de Joden-Houttuinen als slachtoffer vallen, wat echter niet te betreuren valt. De Jodenbreestraat kan daarom blijven zooals zij is. Omtrent den naam Houttuinen zij het volgende vermeld:

De houthandel bloeide hier reeds in de 15e eeuw, en de houtwallen waren gevestigd aan den IJ-kant en het Damrak. Dit waren de Oudezijds-houttuinen; de Nieuwezijds- waren aan de Tesselsche kaai, waar nu de Prins Hendrikkade is, bij de Martelaarsgracht. In de 17e eeuw werden deze laatsten overgeplaatst naar de buurt van de nu ter plaatse Haarlemmerhouttuinen, Groote- en Kleine Houtstraat. De Oudezijds- werden verplaatst naar de buurt, waar nu dan zijn de JodenHouttuinen, de

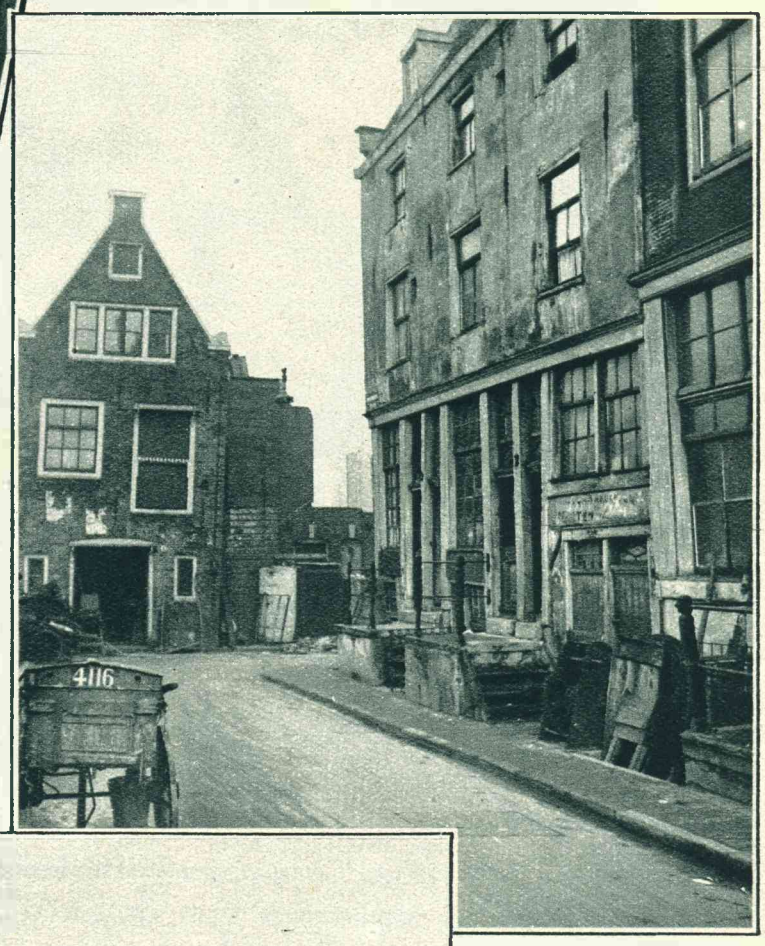

Verdwijnende krotwoningen.

Het verdwijnend ghetto.

Lange- en Korte Houtstraat.

De Joden-Houttuinen lag daar bijzonder goed met het oog op het lossen van de houtschuiten, die een ligplaats zochten aan de kade, want deze straat, zooals wij die nu kennen, was vóór 1830 een kade. En nu doet zich het eigenaardige geval voor, dat met den aanleg van den nieuwen verkeersweg: Muiderpoort, Plantage Middenlaan, Joden Houttuinen, Gelderschekade, Stationsplein, de straat weer een kade wordt, want de huizen aan de zijden van den burgwal verdwijnen allemaal.

Reeds is men met de afbraak begonnen. En alzoo verschijnt ook daar de eene nieuwe straat na de andere, maar het blijft: „De Jodenhoek".

Minder dan een cent per kop

Een eigen recept van Tante Jet.

»Straks komen de neefjes en nichtjes koffiedrinken. Even iets bijzonders klaarmaken voor de boterham. Het recept is doodeenvoudig en het is in een wip klaar: Half cacao en half witte suiker door elkaar gemengd. Sommige kinderen vinden basterdsuiker nog lekkerder, maar dat is een kwestie van smaak. Probeer het ook eens. Zij vinden het heerlijk en het is licht verteerbaar en enorm voedzaam. Ook prachtig, als je bang bent, dat aan het einde van de maand de bus niet leeg komt voor het „Eigen Tijdschrift".«

Van Houten's CACAO

„De voordeeligste in 't gebruik"

Sell More

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Wist U reeds,

dat Aspirin in één der grootste chemische fabrieken der wereld vervaardigd wordt?

Een dergelijke zich van haar verantwoording degelijk bewuste en op haar wereldnaam bedachte firma zal natuurlijk steeds er naar streven,

het beste te geven.

Vandaar ook dat Aspirin het resultaat van ernstige navorschingen is en Uw onbegrensd vertrouwen verdient.

ASPIRIN
eenig op de wereld
Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelve en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT.**

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE
Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

Winterhanden
WINTERVOETEN

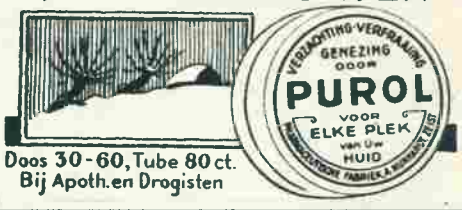

Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN EETLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning" buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin [1]), Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-bestelldienst, Kapsalon [2]) enz.

[1]) Alleen in Den Haag en Rotterdam.
[2]) Alleen in Rotterdam.

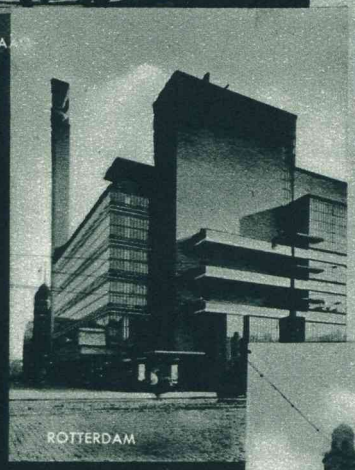

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

PLAATJES UIT SCHAGEN

Een geslaagde foto van de Heerenbosch-straat. Op den achtergrond de Herv. Kerk.

Ook het Noord-Hollandsche dorpje Schagen heeft zijn verkeersregeling. Ziet u maar in den spiegel.

Hoekje aan de Laan

De Loet met gezicht op de Bierkade.

SAETERSDALEN *is een der karakteristiekste dalen van z natuur een geheel bijzonderen indr*

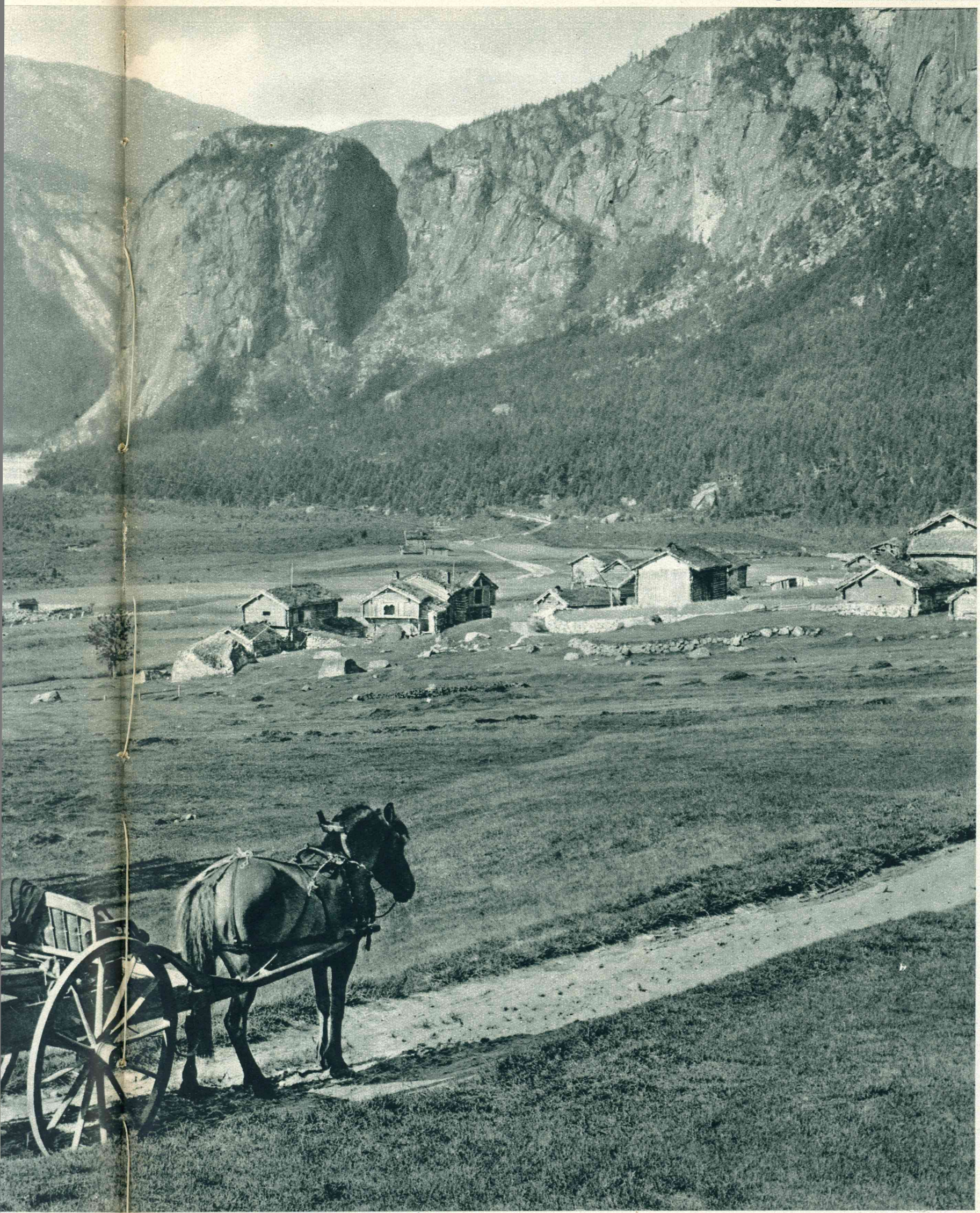

een der karakteristrekste dalen van zuidelijk Noorwegen, dat door de soberheid en de grootschheid zijner tuur een geheel bijzonderen indruk maakt op de steeds talrijker toeristen, die dit land bereizen.

VROUWENLEVEN

Handwerk als Garneering

Wie handig is met de naald, zal daar nu, misschien meer dan ooit, haar voordeel mee kunnen doen, want bij de nieuw ontworpen modellen wordt buitengewoon veel handwerk toegepast.

Wat betreft lingerie is dat natuurlijk geen nieuwtje. Met de hand bewerkt ondergoed is altijd waardevoller geweest dan dat waarbij enkel machines werden gebruikt voor ajours en borduursels en zal dat dan ook altijd blijven. Nu is het ajour werken met de hand zóó tijdroovend en vergt het zóó veel van ons geduld, dat de meesten onzer dit als handwerk geheel uitschakelen. Maar 'n eenvoudig borduurseltje behoeft volstrekt niet zoo tijdroovend te wezen, terwijl ook applicatie-werk, in licht afstekende tint, buitengewoon veel voldoening geeft. En het instikken van fijne plooitjes gebeurt weliswaar machinaal, maar het maakt 'n heel verschil of we zulke plooitjes al dan niet accuraat en met smaak arrangeeren.

Allerlei handwerk blijft echter bij de nieuwe modes niet enkel voor dessous gereserveerd. Juist nu japonnen en blouses meer en meer gegarneerd worden en men overal zoekt naar steeds weer andere versieringen, is het vrouwelijke handwerk als geheel van zelf weer in de gratie gekomen.

Het spreekt wel vanzelf, dat daarbij herhaaldelijk oude motieven te voorschijn komen en ouderwetsche versieringen worden pasklaar gemaakt voor onzen nieuwen tijd. Het Bulgaarsche borduursel, bijvoorbeeld, op de hierbij afgebeelde blouse kan men niet bepaald beschouwen als een nieuwigheid. Maar de toepassing van zulk borduursel op blouses en japonnen is nu weer een der eerste modesnufjes.

De meeste dames zullen met dergelijk kruissteekborduursel gemakkelijk een modieus en verfijnd cachet kunnen geven aan overigens eenvoudige japonnetjes of blouses. Ook op zeer fijne stoffen, als voile, georgette of crêpe de chine behoeft dit werk geen moeilijkheden op te leveren. Men rijgt dan eenvoudig 'n reep gewoon stramien op de plaats waar men borduren wil en werkt het kruiswerkpatroon over dat stramien heen. Is men klaar, dan worden de draden van het stramien uitgetrokken en het borduursel staat, in fraai gelijke kruissteken, op den ondergrond. Tusschen twee haakjes: men moet er bij kruissteken steeds op letten, dat alle onderdraden naar één kant gewerkt worden, zoodat ook alle bovendraden die daar kruiswegs overheen liggen, alle één richting krijgen.

Ook de sierlijke toque, welke op onze foto bij de geborduurde blouse wordt gedragen, heeft nijvere handen werk te over gegeven. Zij is geheel en al samengesteld uit kleine roode bloemen, en ontworpen door het modehuis Tina Bosco.

Van 'n geheel ander genre is het hoedje onzer tweede afbeelding van het modehuis Danielle.

Bruin strooien hoedje met kleine fantasie-garneering. — Gehaakte blouse.

Witte blouse met Bulgaarsch kruissteek-borduursel. — Toque van kleine roode bloemen.

Eenvoudig modelletje van glanzend bruin stroo, heeft het enkel 'n kleurig ornamentje als versiering. Zooals men ziet, speelt het haar hier, zooals bij de meeste moderne hoeden, 'n groote rol. Gelukkig dat er permanent wave bestaat! Hoe zouden we anders bij vochtig weer zóó onze lokken durven ten toon stellen?

De foto gunt ons tevens nog 'n kijkje op 'n gehaakte blouse van een eenvoudig patroontje, dat stellig tot namaak zal aansporen, omdat het zoo buitengewoon goed voldoet. Het geheele patroon bestaat, zooals men ziet, uit: 5 losse steken, 1 vaste st. midden in de 5 losse van den vorigen toer, 3 losse st., 1 vaste st. in denzelfden steek van den vorigen toer, en weer 5 losse enzoovoort — heel gemakkelijk dus om na te maken.

Bij de japon van onze derde afbeelding, een ontwerp van het modehuis Cécile Welly, is 't handwerk weer op een geheel andere manier toegepast. Deze namiddagjapon van zwart georgette met de aardige schouderbedekking, waardoor half lange mouwtjes gevormd worden, heeft de biaisgarneering, waarvan bij de nieuw ontworpen modellen meer en meer wordt gebruik gemaakt. Deze garneering, gevoegd bij de fijne plooitjes in de taille en de precieuse afwerking der vleugelmouwen, maakt deze namiddagjapon tot een kunststuk uit de modewereld.

Namiddagjapon van zwart crepe georgette met garneering van biais en fijne opnaaisels. Witte camelia's als corsage.

Behalve al dit tijdroovende naaiwerk heeft deze namiddagjapon enkel nog de garneering van een paar witte camelia's en van 'n uit 3 fluweelbanden samengestelde ceintuur. PAULA DEROSE.

GEBREIDE ONDERJURK. In de beschrijving van: de gebreide onderjurk in het vorige nummer is een zetfout geslopen. Bij den 1sten toer staat aangegeven: .... 6 st. br., 4 st. afhalen .... dit moet zijn: 6 st. br., 1 st. afhalen, enz.

Moffen

Opnieuw heeft „Vrouwe Mode" ons handmoffen voorgeschreven.

Charmante kleine mofjes, waarin zich een speciaal hoekje voor huissleutel, zakdoek en poederdoosje bevindt.

Of de mof ondanks dit groote voordeel, opgang zal maken, is echter zeer te betwijfelen.

Voor de moderne vrouw, die de vrijheid van haar beide handen op prijs stelt, is de mof, hoe aardig en kostbaar deze op zich zelf mag zijn, niet anders dan een last. Een last die men — wij weten 't van vroeger — overal laat liggen!

MARGUERITE.

De Alkmaarsche Raadzaal.

Vestibule met de waardevolle, oude Schermerkast.

Het Raadhuis te Alkmaar

Ditmaal enkele foto's van het Raadhuis van Alkmaar, dat, hoewel van mindere historische waarde dan stadhuizen elders in de provincie, toch alleszins de moeite van het bezichtigen en reproduceeren waard is.

De Burgemeesterkamer.

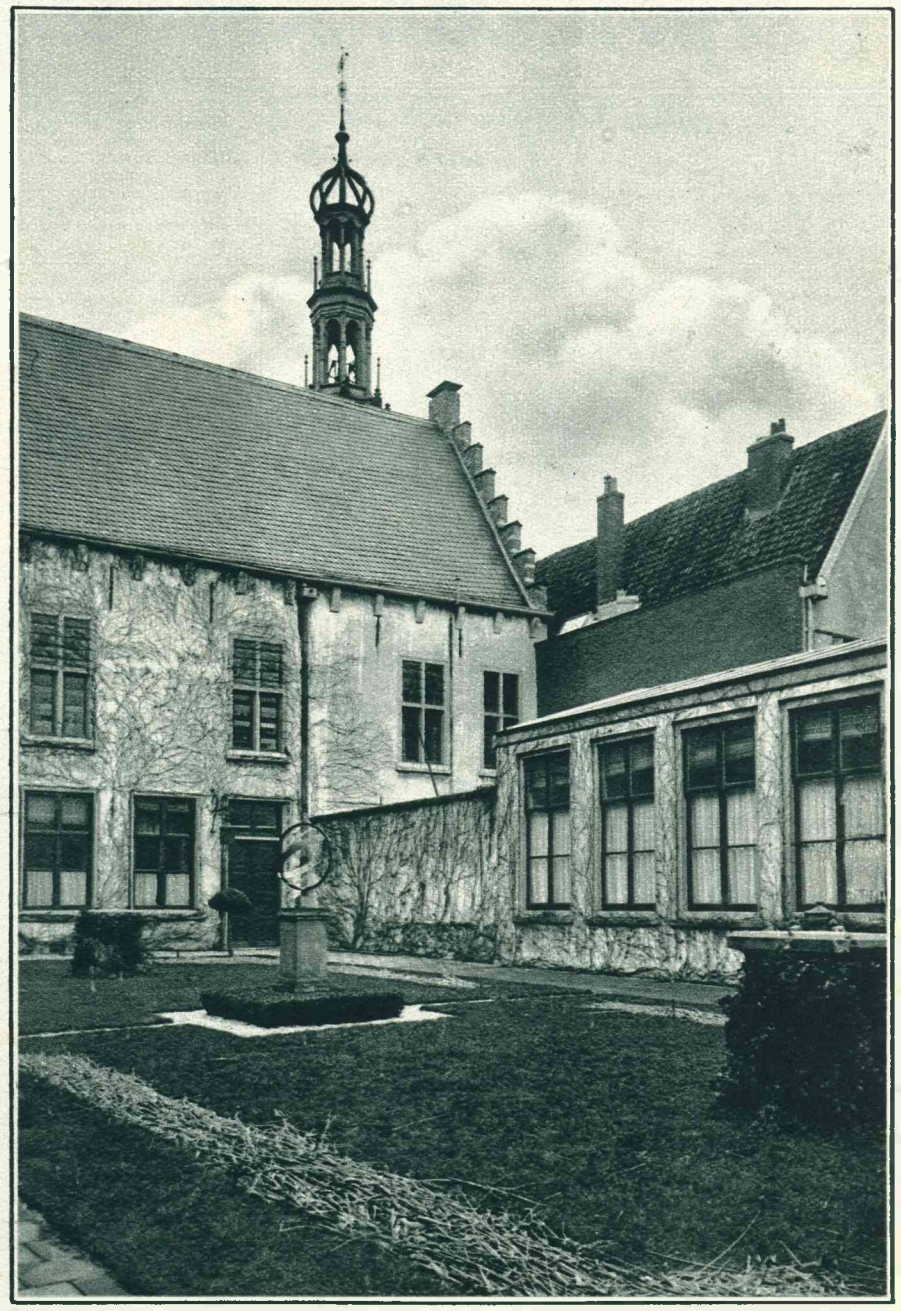

'n Fraaie opname van de binnenplaats van het Stadhuis.

Ajax ook door H.V.V. in bedwang gehouden. Na'n spannenden strijd moeten de Amsterdammers zich met een gelijk spel (2-2) tevreden stellen. Kiekje uit deze ontmoeting. De Haagsche aanval in actie.

Sport van Zondag

De ontmoeting Blauw Wit-Xerxes in 't Stadion. Lietzen moet na een botsing van het veld worden gedragen. Gelukkig schijnt het geval niet van ernstigen aard te zijn.

Blauw Wit en Xerxes spelen gelijk. Spelmoment uit deze ontmoeting. Keeper de Vries in de knel met Lagendaal.

Booze tongen beweren thans, dat Ajax, vanwege de belangstelling, den kampioenstitel liever op eigen veld binnenhaalt. Het is niet slecht gevonden, doch zij, die de Ajaciden Zondag tijdens het laatst gedeelte van den strijd tegen H.V.V. hebben zien ploeteren om toch maar dat beslissende goaltje langs den Haagschen doelman te krijgen, zullen hier toch wel anders over denken. Intusschen is het maar goed, dat de roodwitten op het moment, dat de Residentie op hun programma verscheen, het kampioenschap reeds voor meer dan 99% in den zak hadden. Ware dit niet het geval geweest, het had er slecht voor Ajax uitgezien.

Geïnspireerd door het succes van hun stadgenooten en met de wetenschap, dat Ajax alleen maar een beetje lastiger te kloppen is dan één der andere ploegen in de afdeeling, waarbij bovendien nog in niet geringe mate het eigenbelang een woordje meesprak, heeft H.V.V. er tegen Ajax natuurlijk alles op gezet om te winnen. Bijna was dit gelukt, want de Leeuw van Wassenaar heeft toch in de tweede helft een 2—0 voorsprong gehad.

Het wil ons voorkomen, dat de Haagsche voetballers, die het er zoo speciaal op schijnen te heb-

Nog een spelmoment uit den wedstrijd Blauw Wit—Xerxes, eveneens genomen voor het doel van de thuisclub.

ben gezet om Ajax het leven zuur te maken, de Meerclub danig uit haar evenwicht hebben gebracht en willen de Ajaciden straks met het noodige vertrouwen de kampioenscompetitie ingaan, dan dienen de resteerende drie wedstrijden zeker gewonnen te worden.

Onderaan in afdeeling I wordt de strijd met de week spannender. 't Gooi staat ook weer zwak. Wie H.V.V. Zondag tegen Ajax in actie zag, zal moeilijk willen aannemen, dat de Hagenaars op de laatste plaats eindigen en.... Sparta won Zondag met flinke cijfers van 't Gooi. Zouden de Hilversummers dan tenslotte nog door het lot worden getroffen?

Blauw Wit en Xerxes hebben in het Stadion een spannenden wedstrijd gespeeld, welke tenslotte eindigde in een verdeeling der punten. Een van de prettigste ontmoetingen was het niet, gezien het feit, dat er heel dikwijls te forsch werd gespeeld, waarvan diverse spelers de dupe werden.

Het ééne puntje dat Blauw Wit dus thuis hield, schijnt ons juist voldoende om de zebra's tijdens het verdere verloop van de competitie niet meer in verband met de laatste plaats in deze afdeeling te noemen. Theoretisch valt deze bewering gemakkelijk genoeg te weerleggen, doch het is bijna niet aan te nemen, dat H.F.C. den achterstand van vier punten uit de drie wedstrijden, welke de Haarlemmers nog moeten spelen, zal inloopen. En tusschen Blauw Wit en H. F. C. huizen nog twee clubs, die dichter bij de bedreigde zône wonen. Neen, het degradatiegevaar is in elk geval afgewend.

Nu H.F.C. zich op eigen grond door Hilversum liet kloppen, schijnt er ons voor de oudste Nederlandsche voetbalclub weinig eer meer te behalen. Het is waar, dat de H.F.C.-ers nog twee thuiswedstrijden hebben, n.l. V.S.V. en Blauw Wit, doch het spel van den Haarlemschen aanval is zoo zwak, dat ook in deze ontmoetingen succes haast buitengesloten schijnt.

Wat hier het kampioenschap betreft, loopt de zaak niet zoo op rolletjes als de D.F.C.-ers misschien wel hadden verondersteld. Nu Feijenoord Zondag van de Dordtsche ploeg heeft gewonnen, is de spanning weer geheel teruggekeerd, temeer daar behalve Feijenoord zelf ook Z.F.C. zich dermate heeft opgewerkt, dat het heelemaal niet vreemd zou zijn, wanneer Dordrecht en Rotterdam straks tot de ontdekking kwamen, dat het spreekwoord van de honden en het been nog immer nieuw blijft.

't Gooi door Sparta met 1—5 geklopt. Spelkiek uit den wedstrijd te Hilversum, welke van veel belang was voor de bezetting der laatste plaats in afd. I. 't Mislukte Sparta-aanval.

Een belangrijke wedstrijd tusschen H. F. C. en Hilversum 0—3. Kiekje voor het Hilversumsche doel, dat door opvallend slecht spel van den H.F.C.-aanval geen enkele maal werd doorboord.

De Oostelijke hockeykampioenen. P.W. dat Zondag j.l. aan het gelijke spel in Deventer tegen de club van dien naam voldoende had om zich kampioen te kunnen noemen.

Amsterdam wint den hockeywedstrijd tegen M.H.C., waardoor de Haarlemmers op de laatste plaats eindigen. Spelkiek voor 't M.H.C.-doel, dat door één der gastheeren wordt bestookt.

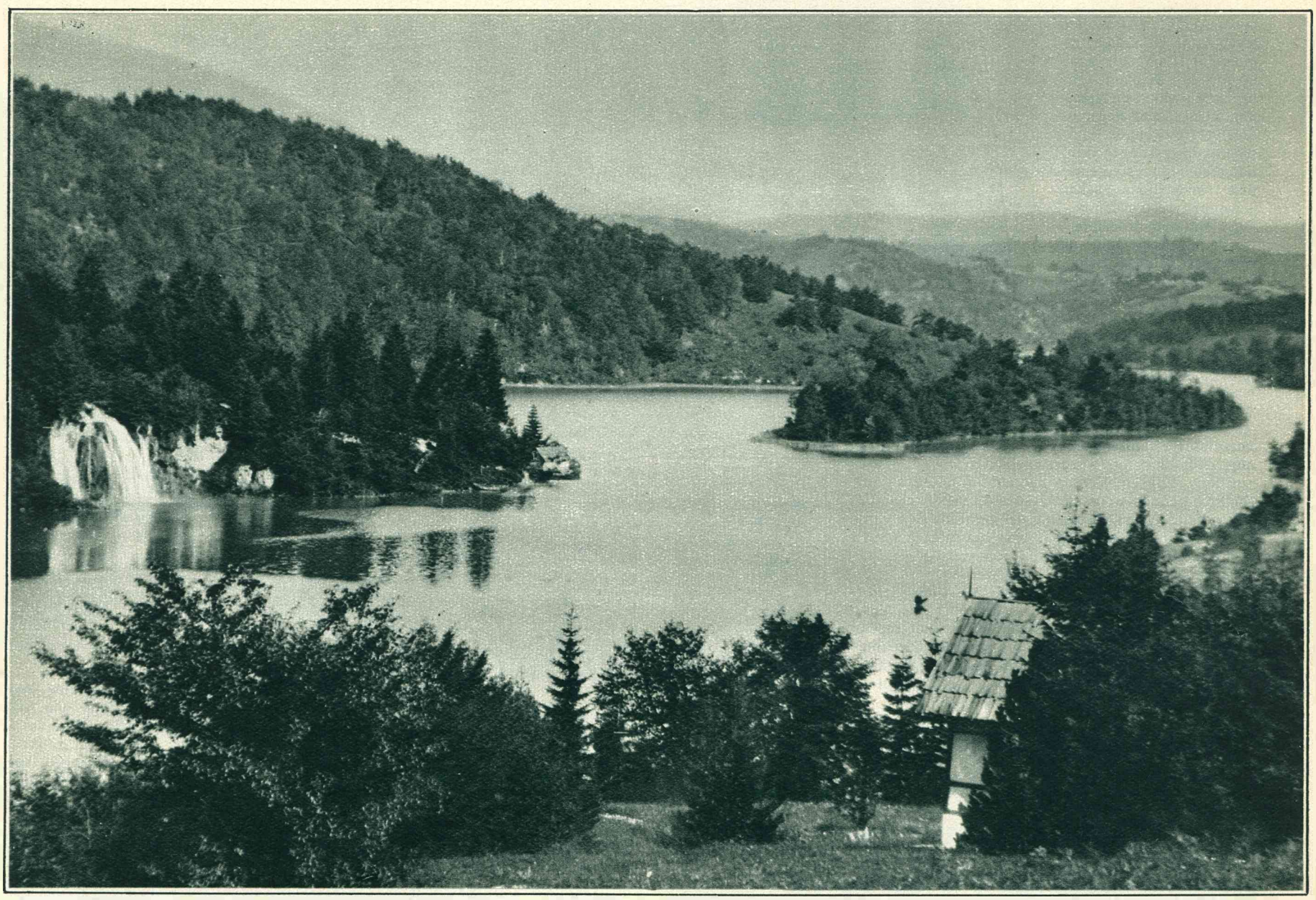

De Plitvicer meren van Zuid-Slavië vormen in haar grootendeels nog ongerepte schoonheid een der mooiste oorden van Europa. Het grootste dezer meren, hierboven afgebeeld, is 20 Kilometer lang en telt verscheidene prachtige watervallen. Men vindt hier nog beren in het wild.

HET WINKELIERTJE

DOOR WILHELMINE BALTINESTER

De winkeldeur gaat open en een klant treedt, zonder groet, binnen. Vader Mühsam neemt zijn zwart kalotje af en zegt vriendelijk: „Goedendag mijnheer."

De ander mompelt iets, koopt wat, betaalt en gaat heen.

„Als de menschen u niet groeten, behoeft u het ook niet te doen," zegt Kurt, de jongste zoon.

De twee zoons van den ouden man zijn nu vijf-en-twintig en acht-en-twintig en met het klimmen der jaren stijgt ook hun ontevredenheid over dit kleine armzalige zaakje van hun vader. Zij willen het grootste warenhuis van de stad hebben en smeden voortdurend grootsche plannen. Ontzaglijke bedragen spoken hun door het hoofd en de oude Mühsam, die in dit onooglijke winkeltje een burgerbestaan heeft gevonden, bewondert hen heimelijk om hun durf.

Ze willen hooger-op, dat is de drang van de jeugd!

Onder den invloed van zijn zonen heeft hij al veel nieuwigheden ingevoerd, doch één ding heeft hij nog altijd met de laatste rest van zijn vermoeiden wil weten te verhinderen: het koopen op crediet. Zijn principe luidt: „als mijn eigen geld niet voldoende is voor mijn zaak, dan is het geld van een ander evenmin in staat om te helpen."

Een verbeten spotlach is het eenig antwoord van zijn zoons. De oude man blijft echter op zijn stuk staan, ondanks het feit, dat de jonge mannen hem verwijten, dat hij hen tegenwerkt en hun den weg afsnijdt naar een schitterende carrière.

*

Werner, de oudste, loopt, nadat de onvriendelijke klant vertrokken is, uit het kantoortje naar den winkel, waar zijn vader de lade, waaruit hij den klant iets verkocht heeft, voorzichtig in de vitrine schuift.

„Zoo gaat het niet langer," begint de zoon. „Ik heb met Vorholm gesproken over een crediet en als we willen, is hij binnen het uur hier, om alles te regelen. Wij moeten een betere entrée aan onze zaak geven, een grootere keuze van artikelen hebben en bovendien toch ook eens over een lichtreclame gaan denken!"

„Allemaal onzin!" werpt de oude man tegen. Kurt, de jongste, komt zijn broer helpen: „Als u er zoo over denkt, dan moeten we u eens iets zeggen!" begint hij. Zijn vader kijkt hem doordringend aan.

„Als u blijft tegenwerken, gaan we voor onszelf beginnen. Vorholm wil ons crediet geven en over twee jaar zullen we alles hebben afbetaald. Dan kunt u in dit prul-zaakje blijven, zoolang u maar wilt."

Mühsam kijkt zijn twee jongens ontsteld aan. Nog nooit in zijn leven heeft hij zóó goed gevoeld, dat ze van hem vervreemd zijn.

„Heb jullie alles goed overlegd?" vraagt hij.

„Overlegd?!" Werner maakt een afwijzend gebaar. „Weifelen is maar al te dikwijls nadeelig. Men moet het ijzer smeden als het heet is, anders doet een ander het!" Mühsams door den ouderdom gebogen gestalte lijkt nu nog kleiner te worden en zwaar op de toonbank steunend, mompelt hij: „morgen zal ik jullie mijn besluit zeggen." Er komen klanten binnen en voor den eersten keer in dertig jaar vergeet Mühsam zijn kalotje af te nemen....

*

„Doe jullie wat je wilt, *ik* blijf hier!" zegt hij den volgenden dag.

Nog diezelfde week hebben zijn zoons alles met Vorholm geregeld en wordt met den bouw van het warenhuis begonnen. Uit het roode metselwerk verrijzen massale muren, er komen luxueuze meubelen, ivoorkleurig en rose, goud en groen, pauwblauw en zilver. Spiegels schitteren als reusachtige meren in een hellen lichtgloed. Licht, licht, lokkend en schreeuwend licht! Het grootste warenhuis der stad opent zijn poorten! Een leger bedienden verdringt zich achter de toonbanken, geuniformeerde piccolo's en mooie winkelmeisjes loopen druk-doend heen en weer. Een „chef" voert het bevel over den bediendenstaf. De „directeuren" zitten in hun luxueus privé-kantoor en slechts zelden glijden hun lakschoenen over de dikke winkeltapijten.... En als ze eens een heel enkelen keer een goeden klant groeten, zou niemand denken, dat ze de zoons zijn van den ouden Mühsam, die in zijn winkeltje voor iedereen zijn kalotje afneemt....

Ze hebben geluk. De menschen verdringen zich voor hun deuren en Vorholm kan tevreden zijn. Aan het andere einde van de stad staat vader Mühsam in zijn „prulzaakje" met een bediende. Hij schijnt nog nietiger geworden te zijn en hij gevoelt iets van schaamte, omdat hij niet meer met zijn tijd meegaat en zijn zoons hem boven het hoofd gegroeid zijn.

Zij zijn nu zakenlui, over wie de geheele stad spreekt! Een jaar verloopt, waarin de beide zoons hun aanzien steeds zien stijgen.

In het tweede jaar wordt tegenover hen een nieuw warenhuis gevestigd, nòg schitterender, nòg grooter. Het publiek wordt weggelokt en Mühsams zonen beginnen een verbitterden concurrentiestrijd. Vorholm steunt hen, omdat hij daarmee zijn eigen geld beschermt. Ze winnen den strijd en hun zaak koestert zich weer in den stralenden glans van het succes. In deze dagen komen de twee zoons bij hun ouden vader op bezoek en de oude man kijkt zijn oudste verwonderd aan, als hij ziet, dat de jongeman grijze haren heeft gekregen! Werner strijkt vlug en verlegen over zijn haar en den blik van zijn vader ontwijkend zegt hij glimlachend: „ja, vadertje, dat komt van het harde werken."

Het succes van het Mühsamconcern is slechts klatergoud. Vorholm begint in te zien, dat deze onderneming hem reeds te veel gekost heeft. Hij begint zich terug te trekken, houdt den geldbuidel steeds hooger en tenslotte weigert hij verdere credieten. Dat werkt als een donderslag bij helderen hemel, doch de beide mannen worstelen nog een jaar lang tegen de dreigende catastrofe. De geheele stad weet, dat de bedienden iederen dag urenlang tevergeefs op de klanten wachten en dat de zaken van den concurrent buitengewoon goed gaan.

Dan gaan de Mühsams tegen spotprijzen verkoopen! Nog éénmaal stroomt het publiek binnen, nog éénmaal is er een levendig geroezemoes van stemmen, dan.... valt de stilte, de onheilspellende stilte van den krach.... Het Mühsamconcern sluit zijn deuren.

Vader Mühsam neemt zijn zoons weer bij zich in de zaak. Zij krijgen geen verwijt van hem te hooren. Al zijn spaarcentjes, die hem een rustigen ouden dag moesten verzekeren, worden verzwolgen in den stroom van vorderingen, die Vorholm komt innen en tenslotte blijft hun niets anders over dan het nietige „prulzaakje" van den ouden man.

*

Het is nu weer als vroeger. De winkeldeur gaat open en een klant komt binnen zonder te groeten. Vader Mühsam neemt zijn zwart kalotje af....

Dubrovnik-Ragusa, 't Zuid-Slavische Nizza, is een der heerlijkste badplaatsen van de Dalmatische kust.

Gezicht op Komiva, eveneens een der parels van de Dalmatische riviera.

Charlotte Susa zegt: *"NUR-BLOND" is het ideaal voor ons Blondines."*

Nieuwe Shampoo voor

BLONDINES!

voorkomt het donkerder worden.

Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, — dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In "Roberts NUR-BLOND" vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. "Roberts NUR-BLOND" laat geenerlei bestanddeelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een millioen Amerikaansche dames en ook honderdduizenden Duitsche Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geld terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

ROBERTS

NURBLOND

(in Amerika bekend onder den naam "Blondex")

De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag, Westerbaenstraat 154/158

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

Blijf er steeds *jong* uitzien!

20 ct. per stuk

's Morgens en 's avonds zijn hiervoor slechts twee minuten noodig, want deze methode welke door 24.592 schoonheidsspecialisten wordt aanbevolen, is uiterst eenvoudig: Bereidt een overvloedig schuim van Palmolive zeep en masseer hiermede zachtjes gedurende twee minuten de gezichtshuid. Afwasschen met lauw en vervolgens met koud water. Met blijdschap zult U constateeren dat Uw teint haar frischheid herkrijgt, Uw huid soepel en aantrekkelijk wordt. Neemt nog heden een proef, Mevrouw - U zult er jonger uitzien dan Uw leeftijd is!

Behoudt de frissche teint der jeugd

PRIJSVERLAGING

Door de daling van het Engelsche Pond zijn alle

GROSSMITH'S

OLD COTTAGE

Lavender artikelen en -Toiletzeepen

TIJDELIJK

belangrijk verlaagd.

Lavendel Zeep 35 - 40 c.
Badzeep 35 - 55 c.
Lavendel Water 55 - 65 c.

etc. etc.

Kou-verdrijvers

MIJNHARDT'S

Sanapirin-tabletten

Kokers 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten. Proefpakje 10 ct.

Pijnstillers

„THE MARMET"

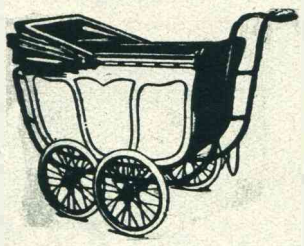

De „Lichtste Wagen" der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER

alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Adverteeren doet verkoopen!

Een kostbaar bezit

is een doos of tube „Zij"-Crême. Zij beschermt Uw gelaat even afdoende tegen guur herfstweer of felle winterkou als een warme bontmantel of behagelijke pels het Uw lichaam doet.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

---

VAN RIJN'S MOSTERD

Utrecht De Beste

Voor een zuivere huid zuurstofhoudend water.

Een absoluut zuivere huid, smetteloos en zacht, is alleen een huid, die behoorlijk kan „ademen." De poriën moeten volkomen gereinigd en vrij van onzuiverheden zijn. Zeep en water kunnen alleen weinig doen voor het schoonhouden der poriën.

Zuurstof-houdend water kan dat echter wel! Doet daarom steeds, als u uw gezicht wascht, een theelepel Radox in het waschwater. Als de werkzame, overal doordringende zuurstof zijn taak heeft gedaan, zult u als resultaat zien, dat alle vetwormpjes en andere huidonzuiverheden verdwenen zijn en uw huid zacht en frisch wordt. En uw spiegel zal u bewijzen dat een werkelijk mooie, gezonde huid de basis is van een aantrekkelijk voorkomen.

Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Voor Indië verkrijgbaar bij de Firma J. v. Gorkom & Co., Djocja, en hare filialen.

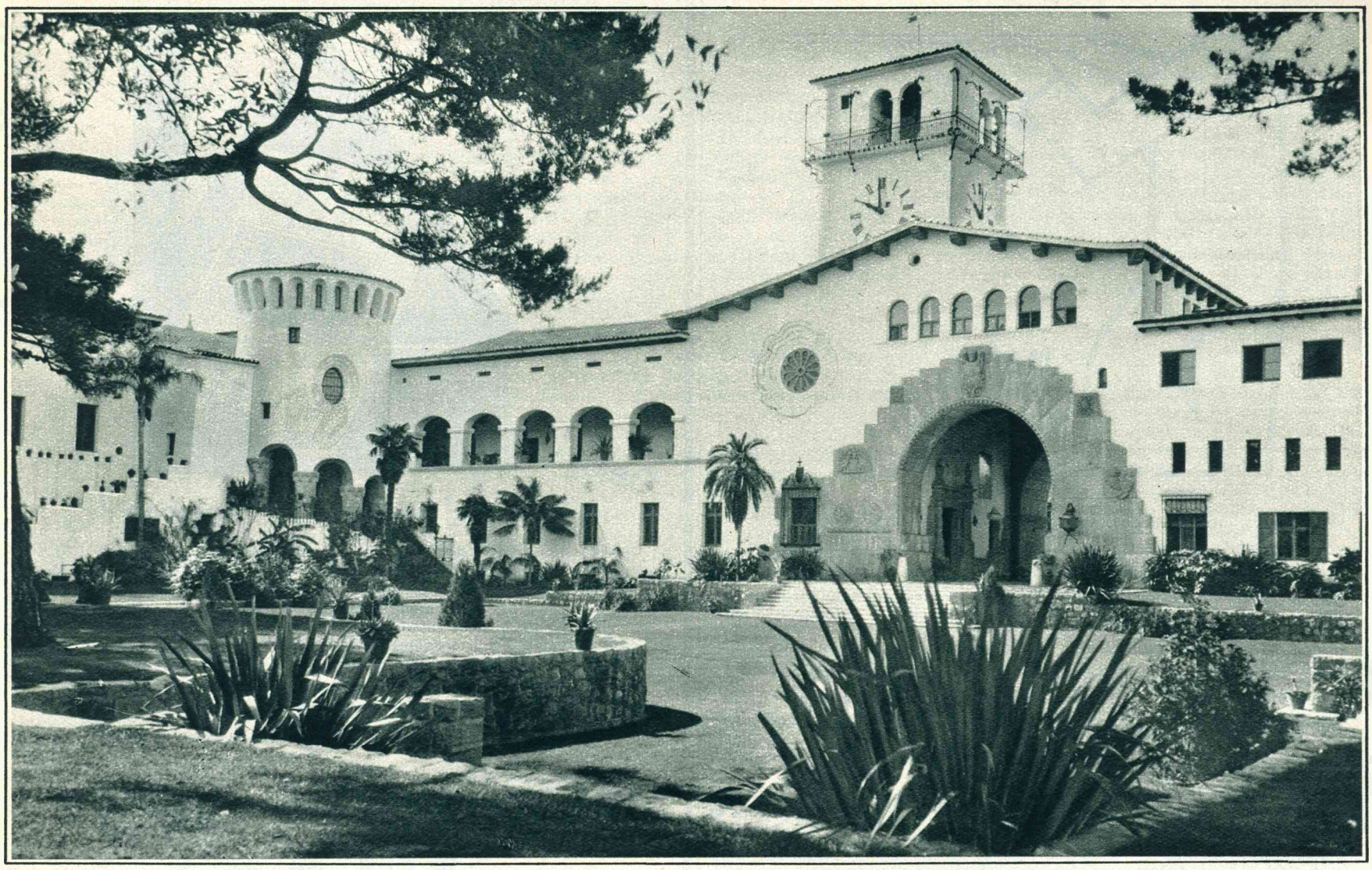

Het Regeeringsgebouw van Santa Barbara, een der prachtigste gebouwen in Spaanschen stijl, die Californië den laatsten tijd rijker werd.

De Erfgenaam DIE ZICH SCHUIL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

No. 35

Deze nieuwe ontdekking deed de algemeene verwondering toenemen De detective wist zich het eerst te herstellen. Hij wendde zich tot Dick Reeve.

„Blijft u bij uw verklaring, Reeve?" vroeg hij streng.

Reeve knikte.

„Ja. Ik zag hoe hij het deed. Dat weet hij. Hij stookte me op om te zeggen, dat Mr. Gordon het had gedaan. Ik dacht toen, dat die met Kate was weggeloopen. Nou weet ik beter. En hij heeft me het leven gered. Ik zag Mr. Selby Layton slaan met het geweer. Ik zag, dat hij het lijk in 't meertje gooide."

Jack liep op Esther toe, nam haar bij den arm en bracht haar naar buiten.

„Kom," zei hij en willoos liet ze zich leiden door de menigte heen en de laan in. Hij trok haar arm door den zijnen om haar te ondersteunen.

„Zeg maar niets!" zei hij heesch. „Ik breng u naar de *Towers* — wees niet bang — u kunt doen wat u wilt — gaan waar u wilt. Arm kind!"

De laatste zacht gefluisterde woorden waren zóó vol eindelooze teederheid en medelijden, dat haar laatste kracht erdoor gebroken werd en met een kreet viel ze bewusteloos in zijn armen. Palmer had, in zorg voor zijn jonge meesteres, een rijtuig gezonden en Jack droeg haar erin en bracht haar naar huis.

En intusschen werd Selby Layton naar de gevangenis geleid.

TWEE EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

Geruimen tijd later zaten Sir John Vancourt, Lord Fanworth en Harry Coverdale aan een vroegtijdig ontbijt in *Vancourt Towers*. Ze zouden samen gaan jagen.

De tragedie, welke, vijftien maanden geleden, had plaats gegrepen, was niet spoorloos aan Jack voorbijgegaan. Hij was magerder geworden, het haar bij zijn slapen werd zilverachtig en er was een afwezige blik in zijn oogen, die er niet geweest was vóór de ontdekking van den moord bij *Hawk's Pool* en zijn installatie als eigenaar van *Vancourt Towers*. Hij zag er niet gelukkig uit.

„Het geheim van *Vancourt Towers*", zooals het in de dagbladen werd genoemd, was reeds lang geleden volkomen opgehelderd en iedereen kende de geschiedenis van Jack's zelfopoffering en Selby Layton's slechtheid; iedereen had er zich over verheugd, toen Jack zijn erfgoed in bezit nam.

Jack kon Esther niet vergeten en op ieder uur van den dag kwelde hem de gedachte, dat zij in het saaie Islington met pianolessen haar brood verdienen moest, terwijl hij hier door alle weelde omgeven was. Jack had de belofte gehouden, die hij haar op dien noodlottigen dag gegeven had; hij had niet getracht, eenigen invloed uit te oefenen, op wat zij besluiten zou. Hij wist, dat dit zijn eenige kans was; hij moest wachten tot ze haar gekwetsten trots overwonnen had.

Het viel hem niet gemakkelijk. Eenige keeren had hij naar Miss Worcester geschreven om haar bemiddeling in te roepen, maar in brieven vol jammerklachten schreef ze hem terug, dat Esther voor geen rede vatbaar scheen. Niet alleen wilde ze geenerlei hulp van Sir John Vancourt aannemen, maar ze weigerde ook, met hem te correspondeeren.

Jack werkte hard. Hij liet nieuwe huizen bouwen voor zijn ondergeschikten, hij schafte zich de nieuwste machines aan voor de boerderij — hij legde den onzaligen poel droog, die nu herschapen was in een vruchtbare weide. Hij richtte vereenigingen op voor zijn werklieden, stichtte scholen, liet de kerk restaureeren, ging op jacht — kortom hij pakte iedere bezigheid aan, die hij vinden kon, en trachtte zich ervan te overtuigen, dat hij een aangenaam leven had.

Maar de dagen en weken en maanden duurden lang en soms dacht hij erover *Vancourt Towers* in een herstellingsoord voor onvermogenden te veranderen en terug te keeren naar Australië. Toch wist hij zich steeds opgeruimd voor te doen en ook op dezen ochtend leek hij vroolijk.

„Hier is 'n brief uit Australië," zei hij tot Coverdale. „Misschien interesseert hij je wel. Ze zijn goed overgekomen en ze maken het best."

„Wie heeft hem geschreven?" vroeg Coverdale belangstellend.

„Miss Woods," antwoordde Jack, want de vrouw van Selby Layton droeg nog steeds den naam, dien

● Dàt is het ontzaglijke voordeel van adverteeren in een periodiek.
Een periodiek vindt geen lezers, die 's-morgens door het nieuws heenjachten, die 's-avonds de Beurs-van-vandaag uitspellen of naar het weerbericht neuzen. Een periodiek wordt **gelezen!** Pagina na pagina. Intens. Vandaag en morgen en overmorgen. Iedere advertentie in een periodiek heeft een lang en welbesteed leven! Spreek uw lezer telkens en telkens weer aan. Op oogenblikken dat hij tijd voor u heeft. Adverteer in een periodiek. Vervijf-, vertienvoudig de waarde van uw advertenties!

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE ÉÉN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

3

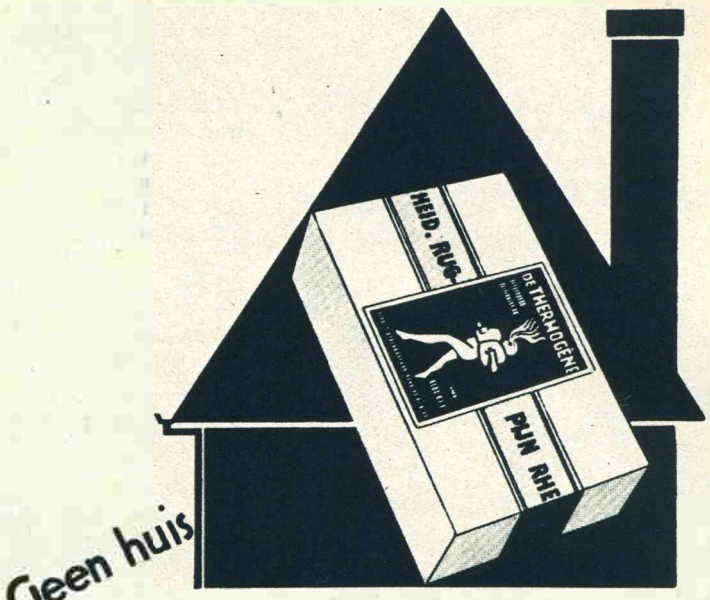

Geen huis

in Holland zonder Thermogène!

Indien niet heden dan morgen hebt ge behoefte aan de warmte-opwekkende Thermogène, die met succes bestrijdt: rheumatiek, griep, steken in de zij, jicht, stijve nek, verkoudheid en hoest. - De Thermogène wordt als een gewoon vel watten op de pijnlijke plaats gelegd. Zij vervangt uitstekend papverbanden, mosterdpleisters, linimenten, trekpleisters en andere koude-verdrijvende middelen, waarvan zij wel de goede eigenschappen, doch niet de bezwaren bezit.

Bij alle apothekers en drogisten in doozen van 75 ct. en 45 ct.

GEEN HUIS IN HOLLAND ZONDER . . . .

THERMOGÈNE

7

Sinds onze laatste opgave keerden wij, tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

Wed. M. van Turnhout, Rijksweg D 10, Helvoirt	f	500.—
J. M. Saris, Akerstraat 55, Brunssum	-	300.—
J. Sanders, Vaartstraat 34, Amsterdam	-	30.—
S. van Beek, Abcoudestraat 126, Rotterdam	-	30.—
F. Hein, Scheepvaartstraat 53, Hoek van Holland	-	30.—
G. F. Zaal, Geerweg 71, Delft	-	30.—
J. J. Hendriks, Julianastraat 13, Overschie	-	30.—
P. Killmann, Tulpenlaan 25, Lutterade	-	300.—
Wed. van J. de Bree, Wulpenbek C 60, Hoek	-	600.—
Wed. W. Jansen, Oude Vlissingschestraat 259, O. en W. Souburg	-	600.—
P. Vegter, Ridder Catsweg 13, Gouda	-	30.—
Wed. van H. Kok, Prinsenstraat 133, Zaandam	-	600.—
A. B. Haasbeek, Nieuwestraat 31, Nieuw-Vennep	-	60.—
	f	3.140.—
Vorig totaal bedrag	-	244.261.—
Nieuw totaal	f	247.401.—

Wees toch verstandig, mevrouw!

Doe naald en draad weg en neem Listru, als er wat te stoppen valt. Vlug, gemakkelijk, héél goedkoop en vrijwel onzichtbaar. Listru is verkrijgbaar in 60 kleuren. Een moderne werkwijze voor de moderne huisvrouw.

LISTRU

Waar u kousen koopt, kunt u Listru koopen.

Neem eens een kous of sok mee of een stuk defect tricot ondergoed, men zal het gat gaarne voor u repareeren met Listru.

Importeurs: G. v. WEES & WEISS, Zeist

ABONNEERT U OP DE STAD AMSTERDAM

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op „De Stad Amsterdam" à f 1.62½ per drie maanden / f 0.12½ per week [1])

[1]) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam .....

Adres .....

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM"
N. Z. VOORBURGWAL 262

ze in *Chase Street* had aangenomen. „Ze schrijft, dat ze het allemaal best maken — vooral Kate. En ze hadden bezoek."

„Zoo, van wie?"

„Van Dick Reeve."

Coverdale knikte veelbeteekenend en Jack las den brief voor:

„U moet u maar niet verbazen, Sir John, als ik u in m'n volgenden brief van 'n bruiloft vertel. Dick Reeve is zoo veranderd, dat u hem nauwelijks zoudt herkennen. Hij werkt hard op zijn *ranch* en hij ziet er veel netter uit dan vroeger. Hij heeft tien dagen bij ons gelogeerd en is iederen dag met Mr. Transom uit rijden geweest en 's avonds praatten ze almaar over schapen. Kate zit er dan bij te luisteren en gisteravond zat ze naast Reeve bij den stal; hij praatte druk en zij bloosde. Dat komt wel in orde. Ik denk, dat ik u gauw wat nieuws zal moeten vertellen."

Coverdale knikte.

„Dat 's dan in orde, Jack. Het gaat net, zooals je hebt gedacht. Je hebt aardig voor Voorzienigheid gespeeld..

Jack zuchtte.

„Ja, je kan wel wàt doen met geld," zei hij. „Hier is nog 'n brief." Hij glimlachte, toen hij ernaar keek. „Van m'n vriendin Mordy Jane. Ze zitten in hun nieuwe huis, en ze schrijft dat alles „reuze" zou wezen, als haar vader maar niet altijd achter ging zitten lappen in z'n hemdsmouwen inplaats van behoorlijk z'n klanten te ontvangen. Maar die maken het best — daar zorgt Mordy Jane wel voor!"

„Je hebt er slag van, je vrienden gelukkig te maken, Jack," zei Coverdale. „Alleen maar jammer, dat zij jou ook niet gelukkig kunnen maken."

Jack lachte even.

„O, mij gaat 't best," zei hij luchtig.

„Is er niets van — van Miss Esther?" vroeg Coverdale als terloops, terwijl Jack zijn brieven bijeen legde.

Jack schudde het hoofd.

„Neen niets. Ben je klaar?"

Spoedig daarna reden ze weg. Coverdale en Fanworth praatten samen en Jack reed 'n klein eindje voor hen uit, zwijgend, zooals meestal.

Lord Tanworth keek hoofdschuddend naar de krachtige gestalte met het gebogen hoofd.

„Is 't nou niet zonde, dat zoo'n kerel z'n leven laat verknoeien door de koppigheid van dat meisje? Ze moet wel geen hart hebben!"

Coverdale schudde het hoofd.

„Ze heeft te veel hart," zei hij. „Ik ben ervan overtuigd, dat ze van hem houdt, dat zij, daar in dat gat, net zoo erg naar hem verlangt als hij hier naar haar. Als ze niet van hem hield, zou ze hem vergeven en zich laten helpen. Het is liefde en trots."

„En ik noem 't gloeienden onzin!" zei Lord Tanworth. „Wat moet daar van komen? Waarom probeert hij niet, haar te vergeten en zich met 'n andere te bemoeien? Ik ken minstens drie meisjes, die hem dolgraag zouden willen hebben!"

„Ja, maar hij vergeet niet zoo gemakkelijk," zei Coverdale. „Daar is de boerderij. Hier gaat hij nooit voorbij zonder even met het kleine meisje te babbelen."

Jack had het hek geopend en Nettie kwam naar buiten hollen. Jack boog zich voorover en zette haar voor zich in 't zadel — de bruine was al gewend aan dat spelletje — en zij hief haar kleine gezichtje op voor den gewonen kus.

„O, Jack, moeder heeft 'n brief gekregen van Miss Vancourt!"

„Ja? En wat schrijft ze wel?" vroeg Jack met geforceerde kalmte.

„Ze schrijft, dat ze 't best maakt, maar dat ze soms ziek is — en als ik zoet ben, mag ik bij haar komen logeeren; maar de brief is bijna heelemaal vol met vragen over de *Towers* en over jou, Jack," voegde ze er eenigszins verwijtend bij.

Zijn gezicht werd rood.

„Denk je, dat ik dien brief zou mogen hebben van je moeder — enkel om even te lezen, Nettie?"

Zij gleed, door hem geholpen, naar beneden en rende naar binnen om den brief te halen.

„Hier is hij, en moeder zegt, dat je hem wel mag houden, Jack. Je mag nog 'n kusje van me. Zal je voorzichtig zijn met springen, Jack? Vader zegt, dat je veel te roekeloos bent."

Jack stak den brief in zijn zak, kuste haar en glimlachend reed hij weg.

Ze kwamen bij een houten schutting, waarachter een poel lag. De meesten reden liever 'n eindje om, maar Coverdale en Jack wilden er over heen, Coverdale, die een jong, vurig paard bereed, kwam er precies overheen, maar toen hij zich zelf geluk wenschte met den goed geslaagden sprong, hoorde hij een kraken achter zich en omkijkend zag hij Jack op den grond liggen.

„Hallo! Jack! Bezeerd?" riep hij. Er kwam geen antwoord en hij reed terug. Jack lag naast het gebroken hek met zijn schouder onder den trappelenden bruine. Hij was bewusteloos.

Coverdale knielde naast hem neer en riep om hulp en eenige mannen kwamen aanloopen Ze hielden een wagen aan, die door de laan reed en Jack werd erin gelegd en langzaam en voorzichtig naar huis gereden.

Onderweg haalde Coverdale een dokter. Zij beiden bleven heel den daaropvolgenden nacht bij Jack waken en toen de ochtend aanbrak, bemerkte Coverdale aan het gezicht van den dokter, dat het er ernstig uitzag met den zieke.

„Er is toch geen gevaar?" vroeg hij, met een brok in zijn keel.

„Bij innerlijke verwondingen is er altijd gevaar," zei de dokter.

„Groote hemel!" riep Coverdale, naar het bleeke gezicht starend, dat daar zoo vreemd op het kussen lag. „U wilt toch niet zeggen, dat — Maar hij is toch nog jong — en zoo sterk als — als 'n paard!"

De dokter haalde de schouders op.

Coverdale ging naar beneden en vertelde het slechte nieuws aan de wachtende mannen; toen reed hij naar het telegraafkantoor. Toen hij terugkwam, hoorde hij, dat Jack tot bewustzijn was gekomen en naar hem gevraagd had en haastig met voorzichtige stappen, ging hij naar boven.

Jack knikte hem toe, toen hij binnen kwam.

„Blij, dat je gebleven bent, Coverdale," zei hij met zijn prettigen glimlach. „De dokter schijnt niet erg in z'n schik te wezen Coverdale, 't spijt me, dat ik je lastig moet vallen, maar ik wou jou tot executeur testementair benoemen."

Coverdale knikte.

„Laten we hopen dat 't nog in geen jaren noodig mag wezen, kerel! Hoor eens, Jack — we kunnen je nog niet missen."

„Och," zuchtte Jack met een glimlach. „Het kan mij niet zooveel schelen om er tusschen uit te gaan. Ik heb natuurlijk alles aan *haar* nagelaten, Coverdale. Als er met mij iets gebeurt,

De wandelgangen van het Arlington-Theater te Santa Barbara, dat geheel als 'n Spaansch dorp is gebouwd.

Dat behalve de openbare gebouwen, ook de particuliere woningen in Californië luxueus zijn uitgevoerd en ingericht, bewijst deze foto van een landhuisje van John Gilbert, dat hij nabij Hollywood heeft laten bouwen.
(Foto M. G. M.)

wordt zij weer de meesteres van Vancourt. Dat is tenminste een prettige gedachte voor me. Floss heeft m'n testament in bewaring — het is allemaal in orde. Is de bruine erg gewond ?"

„Die verduivelde bruine !" gromde Coverdale met afgewend hoofd. „Neen, die mankeert niets"

Jack knikte.

„Ik geloof, dat ik slaap heb," zei hij op zwakken toon. „Als je misschien nog wat zou willen blijven."

Coverdale ging naast het bed zitten en Jack dommelde even in met zijn hand op den kop van Bob; de hond was nauwelijks van hem vandaan te krijgen. Na enkele uren werd hij plotseling wakker met Esther's naam op de lippen. Hij keek om zich heen en zei toen beschaamd:

„Coverdale, ik droomde, dat ze hier gekomen was. Denk je, dat ze komen zou als — als jij 't haar vroeg, *jij*, weet je. Ik zou haar graag goeden dag willen zeggen — eer ik heenga."

Palmer kwam binnen eer Coverdale hem zeggen kon, dat hij haar reeds een telegram gezonden had..

„Pardon, meneer. Nettie is beneden en ze gaat zóó te keer, dat ik naar boven ben gegaan om haar stil te krijgen — ik zei, dat ik even vragen zou —"

Jack's ooren waren scherp.

„Laat haar boven komen, Palmer," zei hij. met vreemde, holle stem.

'n Paar minuten later kwam Nettie binnen Haar gezichtje zag bleek en haar oogen waren rood en gezwollen van 't huilen, maar op haar teenen liep ze naar 't bed, en zacht sloeg ze haar armpjes om Jack heen.

„O Jack !" was al, wat ze fluisterend kon zeggen. Jack wenkte haar en ze kroop naast hem in bed en huilde geluidloos.

„Niet huilen, Nettie," zei hij, haar haren streelend.

„Maar ik kan 't niet helpen," snikte Nettie. „O, en je zei, dat je voorzichtig zou wezen !"

„Ja, ik vergat 't. Maar ik zal wel gauw beter worden."

„Doet 't net zoo erg pijn als de mazelen, Jack ?" fluisterde zij.

„Niet half zoo erg," verzekerde Jack haar dadelijk. „En 't duurt ook niet zoo lang. Weet je nog wel, dat ik je toen aldoor gedragen heb ?"

„O ja — ja. Maar ik kan jou niet dragen, Jack, als je weer beter wordt — je bent véél te groot — en dat is zoo naar, dat ik niets voor je doen kan !"

Jack deed, alsof hij ernstig nadacht.

„Weet je wat ik zoo graag wou — dat je me vertelde van den wolf en de zeven geitjes, — als je dat tenminste kan, Nettie."

„Ja ! Zou je dat heusch graag willen, Jack ?" vroeg het kind verheugd.

Coverdale wilde haar wegnemen, maar Jack schudde het hoofd en Nettie nestelde zich nog iets dichter bij hem.

„Maar je moet beginnen bij 't begin," zei hij met zwakke stem. „'t Begin is juist zoo leuk."

„Tuurlijk !" zei ze ijverig en ze begon meteen te vertellen, met zacht fluisterend stemmetje.

Opeens viel hij in slaap. Zij zweeg dadelijk en keek naar Coverdale en den dokter met een waarschuwend vingertje op haar mond. Met een zucht liet ze toen haar kopje naast zijn hoofd op 't kussen neervallen en ook zij sliep. Ze hadden het hart niet, haar weg te halen en zoo sliepen ze samen uren lang.

„Een man, die zóó kan slapen, is toch niet in gevaar !" zei Coverdale, maar de dokter perste de lippen opeen.

„Ik weet niet, of ik dit als 'n goed teeken mag beschouwen," zei hij. „Hij vecht niet voor zijn leven."

Het was al donker toen Jack wakker werd. Een schemerlamp verlichtte slechts flauw de kamer, maar toch zag hij de gestalte van een meisje, dat naast zijn bed lag neergeknield, zag hij een mooi gezicht, vol zorg en angst, vlak bij het zijne. Eerst dacht hij slechts te droomen, toen zag hij haar lippen bewegen, zag hij haar de oogen neerslaan en weer opheffen en hij riep haar naam:

„Esther !"

„Ja," zei ze op zoo zachten toon, dat het slapende kind er niet door gewekt werd, „ik ben het !"

Zij keek hem aan met oogen vol liefde.

„Het is lief van je — dat je gekomen bent !" zei hij. „Heeft Coverdale het je laten weten ? Esther — je zult alles toch niet weer bederven ? Kom je nu terug ? Het is immers enkel je trots, die niet wil ! Als ik gestorven was, toen ze dachten, dat ik dood was, was alles voor jou geweest — nu komt 't alleen 'n beetje later. En er is niemand anders. Je moet me beloven, Esther, dat je weer terug komt. Het zou me dan zoo veel gemakkelijker vallen om heen te gaan, liefste !"

Zij trok zijn hand aan haar hart en keek hem weer aan met oogen vol toewijding.,

„Ik — ik beloof je, dat ik terug zal komen — onder één voorwaarde," zei ze.

„Voorwaarde ?" Hij haalde even de wenkbrauwen op. „Welke voorwaarde ?"

De woorden van den dokter: „Als we hem er maar toe konden brengen om voor zijn leven te vechten", klonken nog na in haar ooren.

„Onder voorwaarde, dat — dat jij ook blijft, Jack !"

Hij keek haar even verwonderd aan; toen kwam er een blij licht in zijn oogen.

„Til — til me op," zei hij op haast bevelenden toon.

Zij stond op, schoof haar arm om hem heen en hielp hem, tot hij, leunend op zijn elleboog, overeind zat. Met zijn oogen in de hare vroeg hij:

„Meen je dat ?"

„Ja !"

„Dan neem ik het aan ! Maar je moet het bezegelen, Esther !"

Zij begreep hem, boog zich over hem heen en kuste hem.

Nettie werd wakker. Ze wreef zich de oogen uit, zag Esther, keek van haar naar Jack, zag de hoop en de vreugde in zijn oogen en riep met een kreet van blijdschap:

„O, Jack, je bent beter ! Nou ga je niet dood ! Ik kan 't aan je gezicht zien ! O, jij lieve, lieve Jack! Ik was zoo bang — zoo reuzebang ! Jij ook, Miss Vancourt ? Kijk, Jack, ze huilt !"

Hij glimlachte.

„Dat komt, omdat ze me wat beloofd heeft, Nettie, en ik geloof, dat ze daar nou al spijt van heeft !" Ook zijn stem klonk nu geheel anders. „Geef haar 'n kusje, Nettie, om haar te troosten en zeg haar maar, dat ze niet terug mag krabbelen !"

Het is te hopen, dat Esther geen spijt kreeg van haar belofte, want Jack werd beter en hield er haar aan.

Ze regeert nu weer op *Vancourt Towers* — naast hem.

Doodziek na elken maaltijd.

Zuster leed aan hevige indigestie.
Nu gelukkiger dan ooit.

„Het leven van een verpleegster laat niet veel vrijen tijd over, maar omdat ik zooveel aan Kruschen te danken heb, vind ik het een staaltje van mijn plicht om U en ook anderen de feiten mede te deelen.
Ik had ergen last van te veel maagzuur en opgeblazenheid en wel zoo erg, dat ik er echt ziek van was. Ik kon gewoon niet eten. Alleen de gedachte eraan maakte mij al onpasselijk. Als ik mijzelf absoluut dwong om wat te eten, werd ik ernstig ziek en het eindigde met flauw te vallen. Ik begon werkelijk het leven als een last te beschouwen. Nu heb ik 12 maanden lang Kruschen Salts gebruikt en zonder eenigen twijfel heeft dit mijn maag en spijsvertering weer geheel in orde gebracht. Ik ben nu zoo gezond als 't maar kan en heb meer pleizier in mijn werk dan ooit te voren. Al mijn patienten, die ervoor in aanmerking komen, raad ik ook aan Kruschen te gebruiken.

Zuster E. S."

Indigestie wordt veroorzaakt, doordat uw maag- of verteringssappen niet normaal meer vloeien. Hieruit volgt, dat uw voedsel, in plaats van door het organisme te worden opgenomen, zich in uw lichaam ophoopt en daar gaat gisten, waardoor schadelijke vergiften ontstaan. U behoeft er daarom slechts voor te zorgen, dat de verteringssappen weer normaal vloeien en U zult van uw maagkwalen verlost zijn. Dit is ook de manier waarop Kruschen Salts te werk gaat en waardoor het een zoo snelle en duurzame verlichting brengt van alle indigestie. De onmiddellijke uitwerking der zes minerale zouten in Kruschen is een aansporing voor de lichaamssappen, die weer gezond en normaal vloeien. Dit beteekent het einde van alle indigestie! En een ongekend en onverdeeld genot van uw maaltijden, terwijl U in 't minst niet beangst hoeft te zijn, dit naderhand te moeten „bezuren". En dit niet alleen! U zult ook spoedig den heilzamen invloed merken, die Kruschen Salts op uw bloedsomloop heeft. U zult zich een ander mensch gaan voelen, gelukkiger, opgewekter en met meer eetlust dan ooit te voren.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 0.90 en *f* 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

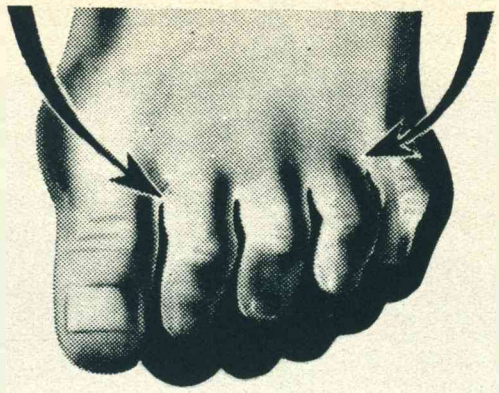

Pijn tusschen Uwe Teenen kan ernstig zijn!

De eerste symptomen van een gevaarlijke ziekte aan Uwe voeten vertoonen zich tusschen Uwe teenen: vochtige, barstende en vervellende huid, brandende jeuk, witte dikke huid, en dikwijls een onaangename lucht. Deze symptomen zijn de voorboden van een ziekte genaamd „de Athleten-Voet", veroorzaakt door een ziektekiem: de tinéa trichophyton.

Om snel een einde te maken aan deze marteling, moet ge een pakje Saltrates Rodell koopen. Strooit een hoeveelheid in warm water totdat de vrijgekomen zuurstof hieraan het voorkomen geeft van roomachtige melk. Wanneer ge Uwe voeten in een dusdanig bad dompelt, tast de zuurstof de kiemen aan en vernietigt deze, terwijl zij diep in de poriën dringt en eelt en likdoorns zoozeer zacht maakt, dat U deze, zonder pijn, geheel en al met wortel kunt uitlichten. Pijn, opzwelling, wintervoeten en knobbels verdwijnen en dikwijls zal het mogelijk zijn dat ge, na één Saltrates Rodell bad, schoenen zult kunnen dragen welke een geheele maat kleiner zijn.

Saltrates Rodell zijn bij alle apothekers en drogisten en in goede parfumeriezaken te verkrijgen.

Wordt slank!

Indien U gaarne de gracieuse slankheid bereiken wilt, die nu over de geheele wereld in de mode is, zal het U interesseeren te vernemen, dat er nu een diaetetisch vermageringsmiddel samengesteld is, hetwelk stoffen bevat, waarvan bij wetenschappelijke proefnemingen gebleken is, dat zij een constant gewichtsverlies teweegbrengen, hetwelk volkomen ongevaarlijk is, omdat het langzaam en geleidelijk geschiedt. Het preparaat, dat Facil-pastilles heet, wordt gegarandeerd onschadelijk te zijn en vereischt geen diëet.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à *f* 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

Beschermt Uw huid

met **NIVEA**

opdat ze niet gaat springen of barsten. Wrijf de huid niet alleen overdag, vóór het naar buiten gaan, in, doch ook 's avonds vóór het naar bed gaan. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Het verschil met luxe cremes:
NIVEA: grootste werkzaamheid, niettemin goedkooper.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: Flesschen van 75 en 120 cts.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE,** vooral na het baden.

CANADEESCHE LANDSCHAPPEN

Een grootsch tafereel leveren de bergmeren in de nabijheid van het plaatsje Wilmer, midden in het hoogste gedeelte der Rocky Mountains.

Hoe in den winter uit de Canadeesche ahornboomen het sap wordt afgetapt, waaruit de ahornsuiker wordt bereid.

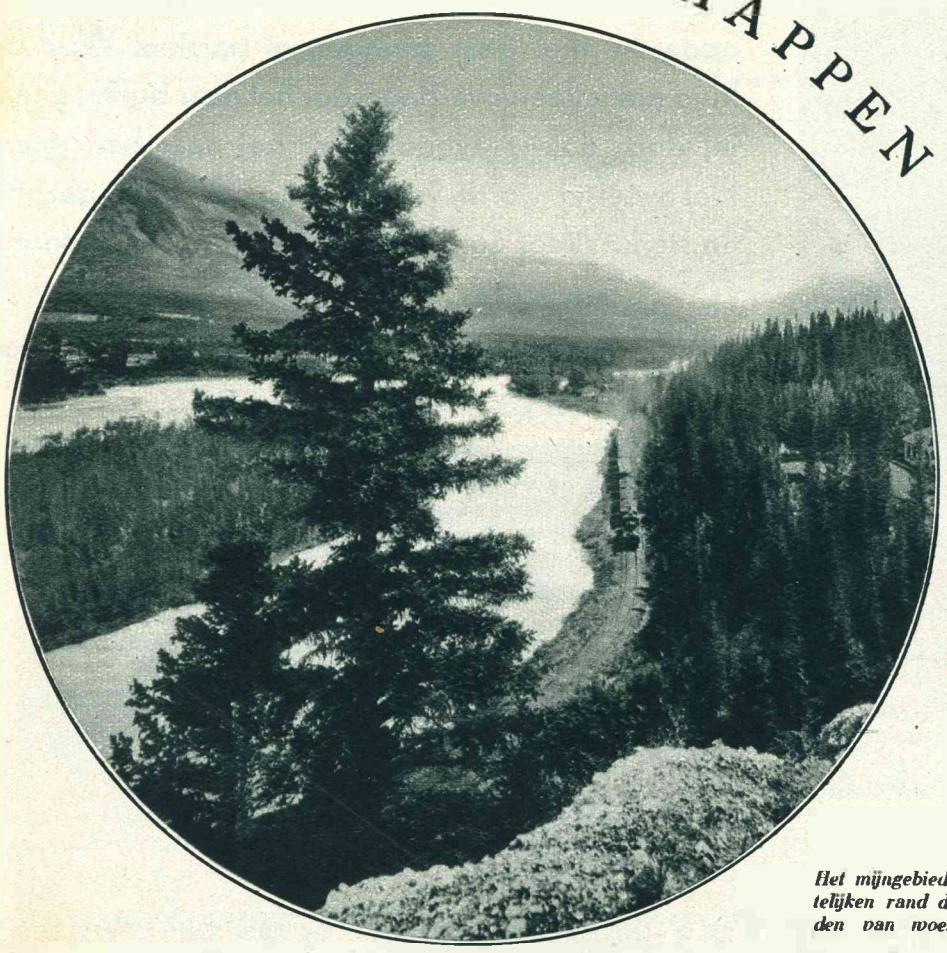

Het mijngebied van Canmore is gelegen aan den Oostelijken rand der Rocky Mountains in Alberta, temidden van woeste bergtoppen en idyllische riviertjes.

Een laxeermiddel

mag den darm niet schaden, doch moet zacht, en daarbij toch prompt werken. Al deze voordeelen bieden

Istizin-Tabletten

BAYER

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

WINTER IN ZWITSERLAND

SPORTHOTEL "HOF AROSA"

1800 METER BOVEN ZEE

Het aangename en gezellige Hotel in het centrum van de sportplaats Arosa. - Volledig pension vanaf Frs. 12.50

Een RECLAME-BEGROOTING is niet volledig, wanneer

„De Stad Amsterdam"

niet bij de bladen is opgenomen

Elken Maandagmorgen Het Amsterdamsch Sportblad in uw brievenbus... en u leest hoe uw club zich gehouden heeft... hoe ze speelden... wie er uitblonken.

Alle uitslagen van den Amsterdamschen Voetbal Bond en Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond staan erin, uitgebreid sport-nieuws, interessante sportrectuur.

Abonneer u... maar *f* 2.— per half jaar!

HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD 10 ct. per nummer aan alle Amsterdamsche kiosken.

f 2.- per half jaar
10 ct. p. nummer aan alle kiosken

J. F. KIKKERT & Zn. — NIEUWE LEIESTRAAT 25 — TELEFOON 49698 EN 49395 — FABRIKANTEN VAN BEKERS — LAUWERKRANSEN — MEDAILLES EN INSIGNES — HET ADRES VOOR BETER GENIE SPORTPRIJZEN

HOTEL CAFÉ-RESTAURANT „KRASNAPOLSKY" — GEHEEL GEMODERNISEERD DANCING — ZALEN VOOR VERGADERINGEN EN BESLOTEN PARTIJEN

NIEUW KLAS CLUBS RIJDEN MET BRUGMAN's REISWAGENS — BRUGMAN'S AUTOCAR-ONDERNEMING — SPONDERLAAT 50 — TEL. 49067 — AMSTERDAM

MIJ' — Keelpijntablet — BIJ APOTH. EN DR.

EEN WELDAAD VOOR UW HAAR EN HOOFDHUID

ECHTE FRIESCHE HEEREN-RAAI

COUPON Verzoeke mij te noteeren als abonné op HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD voor *f* 2.— per half jaar bij vooruitbetaling.

HANDTEEKENING .....

ADRES .....

Aan de UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURGWAL 69-73, AMSTERDAM

Bijzondere prestaties tegen bijzondere prijzen

Hier zijn drie Hollandsche N. S. F. producten, die elk voor zich iets bijzonders presteeren. De prijzen zijn even laag als de prestaties groot!

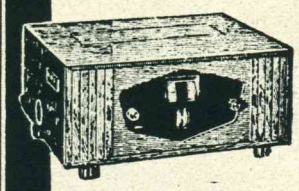

De Hilversum 3

geeft een krachtige ontvangst van alle Europeesche zenders van beteekenis.
Prijs slechts fl. 135.—

De N. S. F. 4

is reeds jaren beroemd om zijn bijzondere eigenschappen, en zal dat altijd blijven.
Prijs slechts fl. 155.—

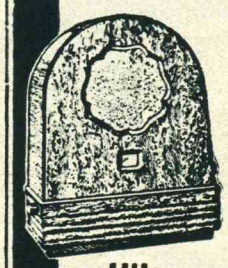

De Hilversum 5,

het modernste N. S. F. product, overtreft de hoogste eischen. Toestel en luidspreker ineen. „Super-inductie"-schakeling.
Prijs slechts fl. 275.—

Gratis demonstratie door:
N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. GEERVLIET
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3
en
Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e v. Swindenstr. 47-49
Filiaal Nassaukade 379

Keelpijn

Keelpijn en verkoudheid doen gewoonlijk de ronde door het huis. Ieder wacht gelaten zijn beurt af.

Geen ontkomen aan?

Natuurlijk wel! Wanneer alle huisgenooten gedurende een paar dagen Formamint gebruiken, dan zal besmetting voorkomen worden.
Formamint, immers, maakt het speeksel tot een sterk ontsmettende vloeistof, die tot in de meest verborgen hoekjes van mond en keel doordringt, en daar de bacteriën, die keelpijn en andere besmettelijke ziekten veroorzaken, vernietigt. Formamint geneest zoodoende niet alleen keelpijn, maar belet tevens de ontwikkeling van ingeademde ziektekiemen. Daarom is het noodig al de huisgenooten van tijd tot tijd Formamint te geven.

Dan zult gij besmetting voorkomen.

Koop nog vandaag een fleschje Formamint teneinde het dadelijk bij de hand te hebben zoodra de onvermijdelijke „winterverkoudheid" haar intrede in Uw huis dreigt te doen. Neem ook steeds een tabletje daar, waar de kans op besmetting groot is, zooals in trams, autobussen, enz. Formamint is geheel onschadelijk en kan zonder bezwaar aan kinderen worden gegeven.

FORMAMINT in alle Apoth. en Drog. à fl. 1.– p. flesch.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van De Stad" te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

SCHERK

„Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder."

Verontschuldig s.v.p. mijn nieuwsgierigheid,

maar hoe komt U toch aan Uw prachtige teint? – Ja, daarvoor heb ik iets zeer goeds; Scherk Face Lotion. Ik wrijf mijn gezicht daar dagelijks s'morgens en 's avonds mee in. Dat houdt de teint jong.

Slechts echt in originele flesschen met het opschrift Scherk.
(Ter verzorging van de teint. Tegen moeiten en vervuiling van huid. Voor Heren uitstekend na het scheren.) Per flacon 0.90, 1.20, 2.10

Scherk Face Lotion

LOSSE NUMMERS
15 CENT

DE STAD AMSTERDAM

11E JAARGANG No. 46
29 JANUARI 1932

SCHEMER IN AMSTERDAM

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.